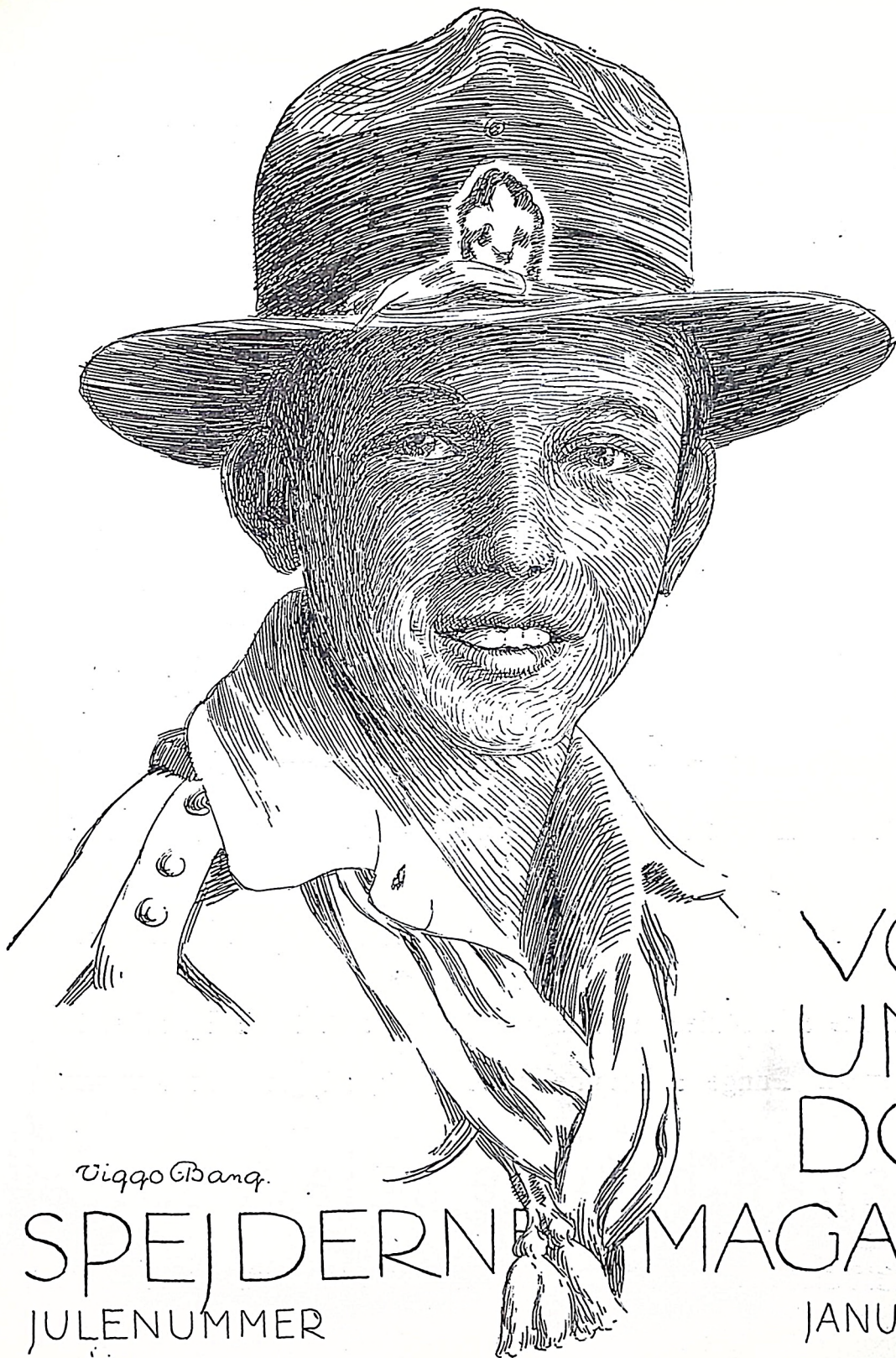

Viggo Bang.

SPEJDERNE MAGASIN

JULENUMMER

VOR
UNG
DOM

JANUAR 1921

SPEJDERKORPSETS DEPOT

Stuðiestræde 30 — Københavñ K.

Telefon: 3186.

Telegramadresse: Scouting.

Telefon: 3186.

Absolut vandtæt

Absolut stærk

Støvle.

Pris 30,00—35,00 Kr.

Regnfrakker ——— Vindjakker ——— Sweaters

Hammondbenklæder ——— Sportsstrømper.

FODBOLDE

FODBOLDSTØVLER

BOKSEHANDSKER.

Rygsække : Whiklers : Økser : Spader : Knive : Spisebestik

===== Punge : Lommelamper : Signallygter. =====

Mange nyttige Julegaver.

SPEJDERNES • MAGASIN VOR • UNGDOM

5. Aarg.

JANUAR 1921

Nr. 4

En Spejderdaad.

En Sommeraften ankom syv Spejdere fra 1. Æbeltoft Trop under Ledelse af Patruljefører Carl Johan Andersen til Elsegaaede og bad om Tilladelse til at overnatte paa Grunden. Gaardejeren tilbød dem Logi paa sit Kostaldloft, men de syv raske Drengene foretrak at slaa Telt, skønt der blæste en heftig, kold Østenvind.

Samme Aften sejlede Galeasen „Ny Mølle“ af Norresundby ned langs Kysten fra Grenaa, paa Rejse mod Vejle med 25 Ton Jern.

Spejderne iagttog den enlige Sejler, og da de lagde Mærke til, at den slog nogle underlige Slag, at Storsejlet var i Uorden og at Skibet drev, ude af Kurs, længere og længere ind mod Kysten, besluttede de ikke at gaa til Køjs, men følge Skibet paa dets farefulde Færd.

Da skete Katastrofen: det tungtlastede Skib gik paa Grund.

Næppe var Drengene naaet hen til Stedet, før de saa, hvordan de brusende Bølger slog ind over den gamle Skude og fyldte Kahytten med Vand.

Her var ingen Tid at spille!

Paa Skipperens Raab om Hjælp opledte de en Baad, men blev hurtigt klar over, at det vilde være umuligt at ro den ud til Skibet.

Ved Hjælp af en Line forsøgte Skipperen nu at komme i Forbindelse med Drengene. Forgæves! Afstanden var for stor. Hele tre Gange sendtes Redningsrebet mod Land, men uden at gribes af de fremstrakte Hænder.

Da sprang en af Drengene — den 15-aarige Otto Kragh — ud i Vandet, uden at ænse Faren ved sin Handling, og mens de larmende og skummende Bølger slog op om ham, rodede han rundt efter Linen, indtil han med et højt Raab: „Jeg har den!“ sprang i Land.

Et tykt Tov blev nu bundet i Jollen, Skipperen halede den ud — og inden lang Tid var alle Sager bragt i Land.

Med de sidste Baade kom Skipperen hans Kone — og Storsejlet.

De unge Redningsmænd var ikke længe om at lave et „Telt“ ved Hjælp ved Hjælp af Storsejl og Kasser. Her tilbragte Skipperen og hans Kone Natten.

Da Spejderne næste Morgen kom for at hilse paa „Hotelgæsterne“, sov de endnu.

Senere paa Dagen lykkedes det ved fælles Hjælp at faa Skuden flot. Intet Under, at Skipperen af ganske Hjerter takkede de kække Drengene, Skibet havde han for ganske nylig købt og anbragt en stor Del af sin Formue deri.

Denne raske Spejderdaad fortjener at mindes. Den har kastet Glans over 1. Æbeltoft Trop.

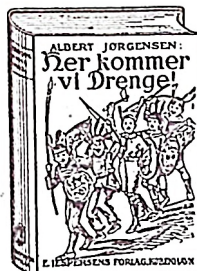

Tegninger af Asger Riber.

Disse er Julens bedste Drenge- Bøger.

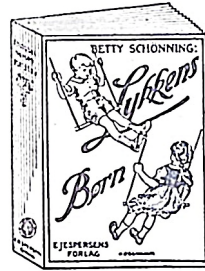
Sæt dem paa Ønskesedlen.

En Flok Drenge's Op-
levelser i en Sommerlejr
Indb. 3,50

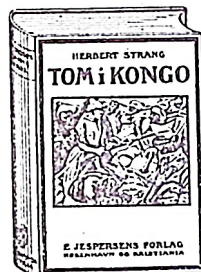
For Børn fra 8—14 Aar
Varmt anbefalet!
Indb. 4,00

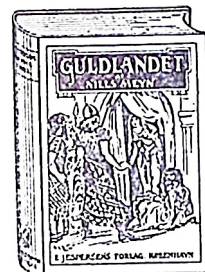
For Børn fra 6—12 Aar
Indb. 3,50

Den ny Axel Holm!
Alle de gamle er udsolgte
Indb. 3,50

Englands bedste
Drengebogs-Forfatter
Indb. 4,00

Meget spændende ny
Drenge-Roman
Indb. 3,50

E. JESPERSENS FORLAG.

Julegaver.

Alum. Kogegrej
Spisebestik
Spejderprimus
Spejderknive
Gasovne
Gasapparater
Petroleumsovne
Strygejern, elektr.
Kasseroller "
Kulkasser
Kakkelovnsforsatse
Kakkelovnsskærme
Paalægsmaskiner
Kødmaskiner
Røremaskiner

Brødmaskiner
Knivpudsemaskiner
Barbermaskiner
Barberknive
Barberkoste
Barbersæbe
Barberspejle
Strygeremme
Toiletsæbe
Lommeknive
Fiskesæt
Forskærersæt
Paalægsknive
Fruktknive
Osteknive

Nøddekøkkere
Proptrækkere
Daaseaabnere
Østersgaffer
Tyggesakse
Trangersakse
Tæppefejmaskiner
Støvsugere, elektr.
Klædebørster
Haarbørster
Tandbørster
Vinservicer
Whiskyflasker
Punsheglas
Punscheboller

Glasskaale
Blomsterskaale
Askebægere
Toiletgarniturer
Osteklokker
Vandkaraster
Plat de menager
Spisestel
Kaffestel
Servantestel
Holl. Stentøj
Kählers Keramik
Vaskemaskiner
Vridemaskiner
Tøjroller

Bøgelund-Jensen.

Køkken-Udstyr. :-: Raadhuspladsen.

Telef. 863-864-883-10863.

Langt borte.

Lerjord, Gyvelbusk og Skræppe,
Vandløb, Rør og Pile,
rundtom Steppe, Steppe. Steppe,
Stilhed, Fred og Hvile.

Tomhed uden Lyst og Lede,
uden Frygt og Haaben,
kun den store Steppe brede
tavs med Favnen aaben.

Hjem, hvor aldrig jeg fortrænges
trygge Hjem, Ukraine
Synd, at jeg mod Danmark længes
alle vide Vegne.

Der var engang en dansk Mand,
der i mange Aar fandt et trygt
og gæstfrit Hjem i Ukraine —
Thor Lange, som har skrevet
ovenstaaende Digt — nu er han
død, og Ukraine er ikke længere
det trygge og rolige Hjem, som
han taler om. Bolchevikkerne
hærger og plyndrer det, og det
er ikke mere end nogle Dage si-
den vi læste i Bladene om hvor-
dan de røde Horder trængte sejr-
rigt frem og farvede Himlen rød
ved Flammerne fra de brændende
Landsbyer, som betegnede deres
Vej.

Vi lever saa roligt og trygt her-
hjemme. Vi aner i Virkeligheden
saa lidt om de frygtelige Ting, der
i dette Øjeblik sker ude i Verden

— gjorde vi det, levede vi for-
haabentlig ikke saa roligt og trygt
videre, som vi gør nu — saa var
der vel noget, der maatte sige os,
at dette kunde vi ikke se roligt
paa — vi maatte trykke et el-
ler andet. Vaaben i Haanden paa
os selv, ile dem til Hjælp, disse
Ulykkelige — slaa ned for Fode
de Uhyrer, som optræder mod
dem som de var Dyr, ikke Men-
nesker.

— — —

Hvorom alting er — der findes
ogsaa Spejdere i Ukraine — Dreng
og Piger som tilhører det samme
Verdensomfattende Brodersamfund
som I — og disse Spejdere (I vil
kunne se det andetsteds i Bladet)
henvender sig i dette Øjeblik til
Jer og spørger Jer, om I ikke vil
hjælpe dem.

De beder jer ikke ile til for at
sætte Jeres Liv ind i denne Kamp
— hvis I var voksne, dygtige, ra-
ske og uafhængige var der nok
nogle af Jer, der gjorde det af
Jer selv — de spørger Jer blot
om I ikke paa en eller anden
Maade kunde hjælpe dem i den
Kamp for Idealerne, som er deres
og Jeres — Spejderbevægelsen.

Og dette synes jeg ikke vi kan
sige Nej til. Jeg synes vi maa

gøre noget for dem — hver ene-
ste Spejder og hver eneste Trop
i Landet. Tænk over det. Tænk
over, hvordan I kunde hjælpe dem
bedst. Nu er det jo Jul. Og I
har det saa godt. Der er ingen
der trænger sig ind i Jeres Hjem
og skyder Jeres Fa'r ned for Øj-
nene af Jer eller tager Jeres Mo'r
fra Jer. Ved I rigtigt, hvad det
vil sige at være saa lykkelige?

Tror I ikke disse tapre smaa
Dreng, der kæmper for at holde
fast ved Idealerne under saa van-
skelige Forhold, vilde føle sig var-
mede om Hjærtet ved at faa at
vide, at I var med dem i denne
Kamp? Tror I ikke det vilde op-
muntre dem at faa et Bevis for,
at det virkeligt var sandt noget af
det, de kæmper for — at alle
Spejdere er Brødre og Kammera-
ter, der staar fast sammen i Kam-
pen for det Gode?

Jeg tror det — og jeg vil øn-
ske Jer en rigtig glædelig Jul,
Dreng, og bede Jer tænke lidt
paa disse smaa, flinke Folk, som
er saa langt borte — og alligevel
staar os saa nær.

Eders

Thor Lange

Alle raske Dreng

stormer
efter
Drengetøj
fra

English House
Nørreport.

Karl Mays

spændende Drengebøger

GRATIS.

Faa Drengebøger har vel været „slugte“ i saa aandeløs Spænding som Mays Romaner, det er Bøger lige skrevne for Spejdere, spændende Æventyr i Urskovene, Kampe med Smuglere, Overfald paa Jernbaner o. s. v., alt hvad der kan faa Timerne til at flyve som Minutter. - Karl May rejste Verden rundt som en Stanley, og i sine Drengebøger fortæller han om alle sine mærkelige Oplevelser og Æventyr.

For at udbrede Kendskabet blandt Spejderne til disse Rejseromaner tilbyder Forlaget hver rask Dreng og Pige eet Expl. af Mays Bøger GRATIS for hver Gang, han kan samle Ordre paa 10 Expl. af samme Bind af Romanerne, som afleveres til en Boghandler eller sendes til

Nyt nordisk Forlag,
Nørregade 7.

Der er foreløbig udkommet:

Et Dødsridt, Djæveltilbederne, Det vilde Kurdistan,
men der skal komme mange Bind, saa enhver Spejder kan samle
sig et stort Bibliotek af Bøger, som han kan læse igen og igen.

Julen.

Enhver sund Dreng er religiøs, men taler i Reglen ikke om det. Bærer han det paa Lærerne til enhver Tid, bliver det pjattet og forlorent. Og en sund Dreng kan ikke lide, at nogen gaar ham paa Klingen i denne Sag og vil have lokket ud af ham, hvorledes han har det inderst inde med sin dybeste Hemmelighed; andre maa ikke blande sig i hans fineste sjælelige Rørelser.

Og det er Gud selv, der har gjort det ganske unge Sind utilnærmeligt i dette Stykke, for at ikke enhver Sjælefusker skal kunne trænge sig ind og gøre Skade.

Og sunde Dreng bryder sig ikke — naar de da ikke af andre dresseres dertil — om at blive Medlem af en Drengemenighed. De vil gerne i en Drengeforening eller et Korps; men deres religiøse Blufærdighed overfor hverandre gør, at de ikke ønsker at sidde paa Rad sammen til Bibel-timer for sig selv. Det eneste rig-

tige er ogsaa, at Drengene føler, at de er for unge til alene at danne Menighed.

Men: Lad saa f. Eks. Julen minde Drengene om, at der er en Menighed af Voksne der i dybeste Alvor tror paa Gud og gerne i deres Liv vil udrette det bedste ved hans Hjælp. Og i disse de bedste Menneskers Kreds skulde Drengen engang ogsaa finde sin Plads som Voksen. Lad ham da allerede som Dreng af og til stilfærdigt søge ind til en af deres Gudstjenster og føle dennes Andagt sænke sig over Sindet.

En alvorlig Dreng vil, selv om han ikke særlig faar noget ud af Prædiken, finde det naturligt, at man ved at mødes under en højtidelig Form ønsker at vise Gud sit Sindelag: at være i Forstaaelse med ham og leve med Bøn om hans Velsignelse.

Man skal ikke drysse ind i den første tilfældige Kirke, men med Flid finde den, hvor man befinder

sig bedst ved at komme. Der skal Omhu til dette som til alt, hvis man skal have noget ud af det. Og en Jul, hvor det religiøse lades ude af Betragtning, bliver aldrig, blot tilnærmelsesvis, hvor den kan blive. Thi intet forædler Sindet og gør Tanker og Følelser saa værdifulde som sund og god Religiositet. Hele ens Tilværelse bliver meget mere værd.

Og man skal ikke spekulere for meget, og har en tør og kedelig Religionsundervisning med Lektierterperi og uforstaaelig Højtravnehed gjort noget fladt for en, skal man se at faa det flade til Side og begynde helt forfra paa en frisk; man skal finde hvad der virkelig er som en hellig Tanke eller Følelse for en, og saa vogte og værne om den i sit Sinds inderste Helligdom!

Og i Julen tænder man da ligesom nogle festske Lys ekstra derinde!

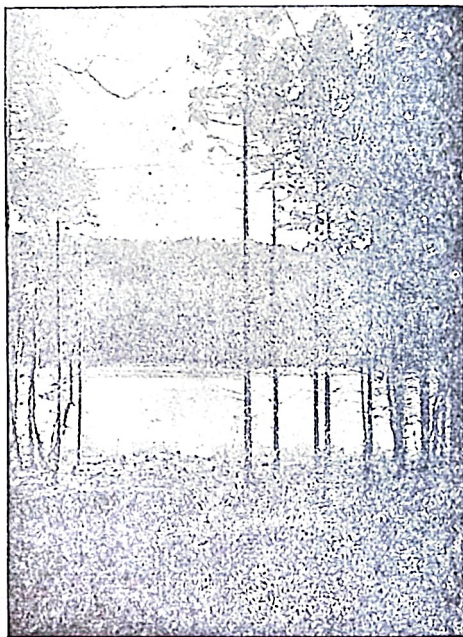
K. E. Nielsen,

Søspejderchef i

„Det danske Spejderkorps“.

Enhver
Spejder
bør
eje
Den
nye
Spejder-
Sangbog!

Vinteren og Amatørfotografien.

Naar Efteraarstormene begynder at sætte rivende Fart i Skyerne, og Solen tilsyneladende maa melde Pas i Kampen mod disse to Vinterbebudere, lægger mangfoldige Amatørfotografer deres Kamera paa Hylden for at vente paa bedre og lysere Tider.

Dette er en stor Misforstaaelse. Amatørfotografi er ikke en speciel Sommerfornøjelse; vor hjemlige Vinter med sine mangfoldige Stadier fra skinnende ren, nyfalden Sne og Frost gennem Tøvejr til det argeste Pløre byder paa mangfoldige interessante Sujetter — ofte rene Lækkerbiskener — for den rigtige Amatørfotograf.

Men ogsaa hun for den rette — Han, der kun tager en Plade i Ny og Næ af et Kaffeslappes hist og en Barnedaab her, han er dog ikke Amatørfotograf i nogen dybere Betydning. Den rigtige Amatørfotograf er som Jægeren, der jager sit Bytte og ikke viger tilbage for en Gang ad snævre Stier og krogede Veje, over dybe Kløfter og igennem tæt Krat. Men

mens Jægeren jager for at dræbe, saa søger jo Amatørfotografen ofte netop Livet. Han maa op i høje Træer for at faa et Indblik i Fuglenes „savoir-vivre“, han standser betaget ved den stille Sø, dybt inde i Skoven. Han fanger Sol-faldet paa Løvet en Foraarsdag, opdager Poesien i den dansende Efteraarstaage og faar Lejlighed til at lytte til Bækkens kokette Musik.

Men ikke mindst naar Sneen har lagt sig vinterhvid over Naturen, er Betingelserne for ypperlige Billeder til Stede. Et Bygningsværk, der maaske fra Menneskehaand ikke er forlenet med alt for megen Skønhed, kan ofte frembyde et ejendommeligt og tiltalende Skue, naar Sneens hvide Tæppe er lagt derover, har udglattet eventuelle svage Punkter og gjort Konturerne slanke og bløde.

Og for dem, der har et godt Objektiv og en hurtig Lukker, er der Mængder af Sportssituationer til Raadighed; Kanefart, Kælkning o. s. v. Den hvide Sne gør jo, at

man kan spænde Lukkeren ret meget uden at underekspone.

Der er altaa ingen Grund til at lægge Kameraet par Hylden, fordi Vinteren er i Sigte; du kan opnaa absolut gode og interessante Billeder — Sporten er ganske vist sværere end om Sommeren — det kan ikke nytte at sige andet — men er det ikke netop en Grund yderligere til at tage fat. S. J.

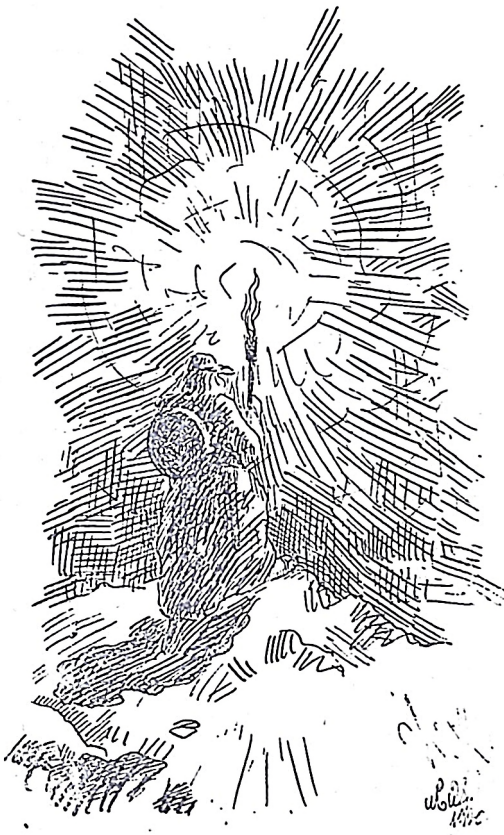
Mørkeræd.

Jeg har mellem Aar og Dag deltaget i adskillige natlige Dramaer paa Feriekolonier og i Teltlejre. Jeg har ofte været med naar „Ørneøje“ søgte at smugle Guld gennem Soldaternes Kæde eller hvor stolte Opdagere med lyd løse Aaretag dækket af Mørket forsøgte at nærme sig til Kysten ud for „Hjortedræbers“ Lejr. Og jeg har iagttaget disse natlige Dramaers gæve Krigere,

jeg har ransaget deres Hjerter og Ny-
rer, hvad enten de saa kaldte sig Spej-
dere eller Væbnere og jeg har fundet
mangen en Gut der — ja jeg siger det
rent ud — var bange for Mørket.

Gennemsnitsdrengen er yderst sølle
i Mørke, især under aaben Himmel.
Han er da tilslut adskilligt ringere end

gennem Maaneder. De prøvede ved
Dag og ved Nat at tage ham til Fange.
Men forgæves. Tro mig, om nogen saa
kendte David Mørket. Og han siger
dog i sine Salmer: „Du skal ikke være
bange for Nattens Rædsel.“ Se, det er
et Budskab til en Spejder. Enhver
Dreng bør lytte til det og efterleve det

Dyrene. Selv Faar har nogen Forstand
om Natten, men deres Lam bliver
ganske vist heller ikke visselullet i
Søvn med Beretninger om frygtind-
jagende Bussemænd eller Fortællinger
om Genfærd. De slipper jo ogsaa for
den Litteratur der skildrer alt Mørke
som noget i sig selv frygtindgydende.

En Spejder bør være vokset fra det
Barnstuepræk. Hør her hvad en vir-
kelig Mand blandt Mænd har sagt om
Mørke. Det er David jeg tænker paa
Han var en fin Spejder. Han undgik
med Dygtighed Kong Sauls Patrouiller

ved at se paa selv et ægyptisk Mørke
som en ren og skær Vanskelighed der
skal overvindes. Naar først du er klar
over det vil du finde at Natten vel er
mørk, men reel nok. Al Frygt svinder
væk og kun Spændingen ved Sanser-
nes Anspændelse bliver tilbage. — Maa
jeg saa be' om næste Gang at faa
Mandfolk og ikke Ammestuedrenge at
se blandt Falkeøjes Hovdinge.

„Sokrates“.

„Drengenes Digtere“.

I.

Rudolf Bruhn.

Rudolf Bruhn — det Navn, bør ikke
glemmes af dansk Ungdom!

I den moderne danske Drengelittera-
tur har han — trods sin tidlige Død —
vundet et Navn, der betyder meget.

Han fødtes den 8. April 1889 — og
han havde altid noget af Apriltidens
Kampe, noget af Apriltidens Vaarbrud i
sit Sind. Han hadede Stilstand og Død-
vande. Et mægtigt „Fremad!“ og „Op-
ad!“ fik ham til at sætte Maalene
højt.

Jeg husker endnu mit sidste Møde
med ham. Det var inde paa Cyklestien
langs Peblingesøen. Han stemte sig
frem mod en Brandstorm med sammen-
bidt, ukuelig Energi. Frem vilde han
— og frem kom han.

Saa den var Rudolf Bruhn!

Han vilde ikke være med, hvor man
slog af paa Idealerne for i Ro og Mag
at glide med Strømmen. Han vilde op
paa Bjergtinderne, selv om han vidste
at Stierne var ujævne og knudrede.

Og han ejede en lykkelig Evne til at
faa andre til at slaa Følge. Han ejede
den Begejstringens Ild, som desværre
er en sjælden Vare i en nøgtern og
jordbunden Tid som vor. Jeg ser ham
endnu staa paa Talerstolen i Grundt-
vigs Hus over for en Skare lyttende
Drenge. Det var Storsynet han talte
om. Det Storsyn, der „ser ud over
alle politiske Plankeværker“, det Stor-
syn, der giver Ungdommen Lyst til at
føle Ørnevingerne bruse, og det Stor-
syn, som midt i Livets daglige Strøm

opdager de mange navnløse Helte — lige fra den unge ukendte Kriger, som entrede op og satte Ild paa Arkonaborgen og til de Helte, der Dannevirkenatten spændte sig selv for den efterladte Kanon og slæbte den med til de danske Linier, eller hver eneste Hedebonde, som om Aftenen gaar dødtret til Sengs efter at have gravet med paa det nye Dannevirke, som skal hegne vor Fremtid herhjemme.

„Kunsten er den at gøre til Gavns, det man gør,

baade Arbejd og Fester.
Byg! Byg! saa de siger om hundrede

Aar!
Det Hus her er gjort af en Mester!“

Det var ogsaa ved dette Møde, han udtalte de Ord, som er værd at mindes i en Tid, hvor man moder saa meget forladiget Foreningskristendom:

„Indefra skal al vor Tale komme; særlig, ja først og sidst det, som vi taler om Gud! Ingen Efterklange af andres Taler, ingen færdigsyede Meninger, ingen værdiløse Talemaader! Ægte, personlig levet og prøvet — ellers ti stille!“

Han ejede en sund og sand Livsfølelse som faa.

I et Par Mindeord skriver en Ven: „Hvor kunde denne Livsfølelse straaale frem i hjertevarm, umiddelbar Naturligglæde; der gaar paa Thüringerwalds Højderyg en ældgammel Vej; jeg husker en Eftermiddag paa Fodtur henad den, at Rudolf Bruhn sang, jeg tror tre Timer i Træk . . . Det var, som skulde hans Bryst sprænges af Livsglæde og Ungdomskraft. Jeg har ogsaa set ham sidde en Time og stirre ned i det skummende Brus i en norsk Fos, indtil hele hans Liv samlede sig for ham i en Tanke; og Gud talte til ham som en fortrolig Ven.“

Lykkelig de københavnske Kommuneskolebørn, der fik en saadan Lærer. Her var intet, der hed kedeligt Lektierperi, intet der hed søvndyssende Skoletimer. Klassens Vægge videdes ud. Selve Livet lukkedes ind og stilledes frem for de videbegærlige Børn.

Han holdt „Rigsdagsvalg“ i Klassen, han tog Eleverne med i Teatret og viste dem den nye Tunnelbane. Han lod dem følge med Tidens store Begivenheder. Kort sagt: han var Lærer af den rigtige Slags!

Og saa kom den spanske Syge. Denne unge, livsglade Mand faldt som et af dens mange Ofre.

Efteraarsløvet laa — broget og gyldest — paa den smukke Vestre Kirkegaard, da vi fulgte ham til Graven. Vi forstaa ikke hvorfor netop han skulde kaldes bort. Vi synes der var saa haardt Brug for ham!

Men lad os saa være taknemlig for de Bøger, han skænkede os: „Drenge“, „I Sommerlejr“, „De seks“ og hvad de hedder.

Lad os mere os over deres friske Humor og deres kaade Skikkelser, og lad os hente Rigdom ved deres dybe, sunde Alvor!

„Der blev Fest i den Stue, hvor han traadte ind,“ blev der sagt ved hans Kiste. Der bli'r Fest og Glæde i vort Sind, naar vi læser hans Skrifter.

Vi giver Hostrup Ret, naar han siger:

Gronnes kun — se det er Sagen,
leve med og være vaagen,
leve kort Tid eller længe,
blot vi lyser op i Taagen!

Gunnar Jørgensen.

|||||

Med Spejderchefen og Ulvechefen gennem Maines Vildnis.

Nede ved Haines Landing er vor Guide ved at gøre Canoen klar. Nogle Bølter, der ligger spredt paa Bredden, giver En Formodningen om et Udstyr, og en nærmere Undersøgelse viser, at det er et saadant.

Et Telt, sammenrullet.

En Rygkurv med Proviant.

En Pose med Koge- og Spisegrejer, (1 Kaffekande, 2 Kogekar, 1 Pande, 1 Brødris, 3 Tallerkener, 3 Knive, 3 Gaffler, 3 Thekopper og 3 Theskeer, samt Tændstikker.

En Bakerstove (ikke andet end et Stykke ombøjede Blik med en aflang Pande).

5 Uldtæpper rullet i en Poncho (et Voksdugsunderlag, der til lige kan bruges som Regnslag.

En Ransel med Skiftetøj, Toilet-sager o. l.

En Poncho (Førerens).

En Økse og en Lygte.

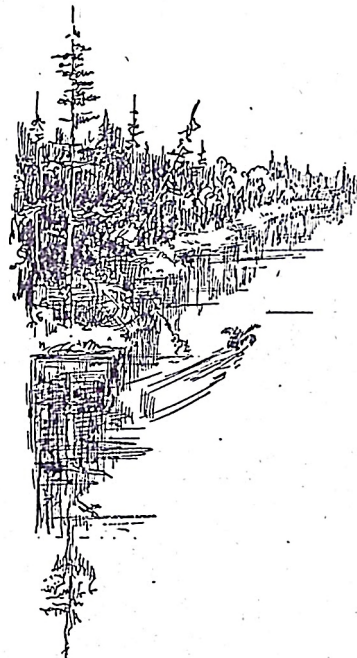
To Canopuder (tillige Redningsbælter).

Føreren skyder Canoen ud i Vandet og lægger Udstyret ned. Han lægger det midt i Canoen med de tungeste Ting nederst og breder Ponchoen over det hele. Et Øjeblik efter padler vi ud over Mooslookmeguntic Lake.

Det er allerede sent paa Dagen, men vi naar over Søen og et Par

miles op ad Cupsuptic-river, og kort før Mørkets Frembrud løber vi Canoen ind til Bredden et Sted, hvor der er højt og tørt, og her finder vi vor første Lejrplads i Læ af skærmende Graner.

Vi har naaet Grænsen for det store „wilderness“. Vi er alene mellem Tusinder af tavse og alvorlige Træer, der lukker deres Kroner over os — Pil, Gran, Balsamfyr, Ahorn og Birk, levende og døde, staaende paa Roden og

liggende paa kryds og tværs over og under hinanden.

Alt hvad man har Brug for ved en Lejrslagning findes her lige for Haanden — Grene til Teltstænger, Fyrrekviste til at ligge paa, Ved til at koge ved og i Floden Vand, rindende klart og rent — hele Arbejdet er reduceret til Spørgsmaalet om at bruge en Økse.

Fem Minutter efter at vi har sat Foden paa Land styrter en svær Birkestamme bragende ned mellem nogle udgaaede Graner. Det giver formelig et Sæt i En

af lutter Forbløffelse — saa legende let er den bragt til Jorden. I næste Øjeblik staar Føreren oppe paa Stammen. Han svinger nonchalant sin langskaftede Økse og gør et Par dybe Indhug i Stammen, midt mellem sine Fødder — man faar uvilkaarlig en let isnende Fornemmelse i Hovedbunden, men et Øjeblik efter har man glemt det hele og ser til, fortabt over disse Hug, der rammer knivskarpt ned, nøjagtigt i de samme to spinkle Furer, og langs de samme skarpt afskaarne Flader — saa fortabt, at man rent glemmer at flytte sig for Træstumperne, der svirrer syngende ud imod En, og saa spørger man uvilkaarligt sig selv, hvordan i Alverden noget Menneske — Konger og Sangere indbefattet — kan betjene sig af noget saa banalt som en Sav.

Kort Tid efter staar Teltet der med sin Seng indrammet af svære Grene og fyldt op med duftende Balsamfyr.

Foran Teltet, i tre Skridts Afstand, tænder vi vor Ild mellem to svære Stammestykker. Vi skræver noget Vand over og beder Ulvehøfen om at holde et Øje med det, og saa gaar vor guide og jeg ud for at skaffe noget til Aftensbordet.

Vi gaar ind gennem Vildnisset og rundt i en stor Bue. Vi skræver over faldne Stammer og stikker Fødderne i moset og sumpet Grund, vi naar ned til Floden og ser Spor af et ungt Dyr, og vi løber længere ind i det lange Græs paa Sporene af en Hare — men det er ogsaa alt, hvad vi faar ud af det.

Flæsk, Æg, Kaffe og ristet Brød hører heldigvis til de Ting, som ikke tager lang Tid at tilberede, og med den glubende Appetit, vi efterhaanden kan opvise, tager det ikke nær saa lang Tid at faa de samme Ting til at forsvinde.

Ikke destomindre gaar Tiden, og inden vi er blevet færdige med de ristede Kartofler, er det blevet ganske mørkt, og det begynder at regne.

Vor Fører samler sindigt sammen paa Grejerne og bringer alt i Læ — og saa tænder han sig en Pibe og begynder at se sig om efter sit eget Nattekvarter.

Han bærer Canoen op fra Breden og lægger den med Bunden i Vejret under et Par tætte Graner. Og han hæver dens ene Ende fra Jorden ved at hugge en lille Gran midt over og lægge Forstavnen op over en Stump, der er blevet staaende. Han tager det ikke saa nøje, Træ er der nok af. Her under Canoen vil han ligge tørt, siger han, og han fjerner Smaagrener og Kogler fra Grunden, hvor han skal ligge og breder ud et Lag af Bregner, som han ved Lygtens Skær river af lige i Nærheden.

Man vil senere ud paa Natten kunne finde ham her, rullet i Ponchoen og et Tæppe, og med Hovedet hvilende paa en af Canopuderne (Ekstratøj, der ellers kunde lægges under Hovedet, har han naturligvis intet med af). Det kan ikke godt være simplere, og det er rart at se, hvor lidt man kan klare sig med, naar det endelig skal være.

Bagefter sidder vi ale tre i Teltaabningen, lytter til Regnen, der trommer sin fredelige Melodi paa Teltsiderne, stirrer ind i det flammende Baal og paa det lyse Skær under Trækronerne — faar os en hyggelig Passiar.

Et Par Timer efter gaar vi til Ro. Vor Fører lægger et Par forsvarlige Favnestykker paa Ilden og forsvinder saa etsteds ude i Regnen, og vi andre breder Ponchoen og Tæpperne udover vor Balsamfyr lader Teltgavlen staa paa vid Gab ud imod Natten og sover ind med den friske Skovluft strømmende ind over os.

Det er den mest forfriskende, den mest udtømmende Søvn vi har. faaet i lange Tider, og vi vaagner først, da vor Fører den næste Morgen er ved at puste Liv i de hendoende Rester af Ilden.

Det er vidunderligt at gøre Morgentoilette ved en Flod — alene at vade ud i den friske Strøm og pjaske sig over med den og at sidde paa en Sten og barbære sig med Spejlet hængende ned fra en grøn Gren er noget, der har sin ganske særlige Charme — og naar man saa tilmed er saa heldig at kunne vende tilbage til en Mand, der har friskbagt Franskrød i sin „bakerstove“ og Æg, Flæsk, ristede Kartofler og Morgenkaffe, saa er man

meget nær ved at have naaet det Toppunkt af Nydelse, som dette Liv formaar at byde En paa.

Klokken er otte. Dagen bryder frem i straalende Sol, og den sidste Morgentaage trækker som et let Slør henover Cupsuptic. Den hæver og hæver sig mod det straalende Lys og forsvinder saa helt 200 meter fremme, hvor en Skovpynt skyder sig frem og lukker for Udsigten.

Nu er Floden een spejlblank Flade, man ser afspejlet hele den modsatte Bred og Himlen over den — et Bælte af mørke Graner, isprængt gulnet og brunt Birkeløv og slanke hollvide Stammer — en Bræmme af mørke, takkede Toppe, der tegner sig skarpt mod et klart gennemsigtigt Blaåt og en sommerlig Pudderkvast

af en Sky, der som en enlig Svane glider frem langs Midten af Løbet.

Rundtom den store fredfyldte Stilhed — Stilhed, Fred og Hvile.

Jeg tager min Lommebog frem, og søger at fæstne til Papiret Indtrykket af denne paradisiske Rø, og i den halve Time dette varer, skifter Sceneriet fuldstændig.

Det begynder med, at to Skovskader dukker frem i Busken lige ved Siden af mig. De flyver over til den modsatte Bred, sætter sig i en udgaaet Gran og forsvinder saa ind mellem Træerne. Lidt efter sejler en Fiskeørn spejdende henover Skoven, følgende Vandløbet.

En Spætté giver sig til at hamre paa en Træstamme, og to Vildænder flyver med strakte Halse hen over Granerne.

Saa lyder der et Plask. og en And gaar ned paa Vandet ikke 100 Meter borte. Et skarpt Knald fra en Pistol følger umiddelbart efter, en Basken af Vingerne, og saa letter Anden og staar for fulde Sejl ned ad Vandløbet.

Vi faar i en Fart Canoen i Vandet, og vi forfølger den, det bedste vi kan, men allerede ved den første Pynt ser vi den forsvinde i det fjerne — der er ikke Ankyndning af en Træffer i den.

Morgenidyllen er brudt. Vi bryder Lejren op, pakker Canoen og padler videre opad Strømmen.

En Høg svæver højt over Trætoppene.

Floden bugter og snor sit snævre Løb frem mellem lave Brinker

Langs Bredderne er Gran, Fyr og Birk i en Uendelighed og udgaaet, afgrenet og afbarket Træ, Stammer liggende langs Bredderne og Stubbe ragende op paa lave Smaabøer, Træ, dræbt af det Vand, hvori det selv har plantet sine Fodder.

En let Brise kruser Vandfladen og sender en Byge af gulnede og gule Blade ned over Canoen.

Der et Stykke fremme tilvenstre piler en Maar henover en falden Stamme og forsvinder i sit Hul under Busken ved Bredden.

En gammel Jægerhytte og saa igen en Drejning af Løbet, og Udsigten aabner sig helt og viser en Bjergside, skovklædt fra Fod til Top og med Solen spillende paa tusinde af lysegrø, brune og vinrøde Kupler.

Saa er vi ved de første Fald — en lang, lav og grundet Snævring, hvor Vandet kruser sig let over lave Afsatser, Klippestykker og Sten liggende i Løbet.

Her har vi vor første „portage“. Canoen bliver sat paa Land og pakket ud. Vi tager Grejerne paa Nakken og bærer dem og Canoen — den sidste paa Skuldrene og med Bunden i Vejret — den mile, der er udenom Faldene.

Ovenfor Faldene bugter og snor Strømmen sig videre. Den store Stilhed breder sig atter. Det er igen to lave Brinker til begge Sider og to lange Rækker af Graner, der ustandselig lukker sig foran og bagude.

Der lyder Øksehug fremme i Skoven og ned ad Strømmen, forbi det Sted, hvor vi er ved at lave vor Frokost-The, kommer en enlig Tømmerstok drivende. Der kommer en til og saa to i Følge, og for alle Tilfældes Skyld skærer vi os en Stage, inden vi gaar videre.

Vi gør Jagt paa et stort Hulepindsvin, men Uhyret forsvinder i Ruiner og under Gulvbrædderne af en gammel sammenstyrtet „log-cubin“.

En mile længere fremme finder vi Strømmen fuldstændig spærret af svære Tømmerstokke. Det er en ubehagelig Overraskelse, men der er ikke andet at gøre end at gaa lige løs paa den. Vi skyder en Stamme bort hist og en anden her, vi faar lavet en snævre Passage og kiler os lige igennem den, og saa en til og en igen, og efterhaanden naar vi da lidt fremf-

ter. Men det er haardt Arbejde og vi trækker Vejret lettet, da det endelig er forbi, eller rettere sagt, da vi tror det er det, ti vi støder meget snart efter paa en ny Spærring; og saa en igen og

en til. Men frem skal og vil vi — og endelig, da vi er igennem Nummer fem, lønnes vore Anstrængelser med at Farvandet er frit.

Nu er Strømmen blevet stærkere, det nytter ikke længere at padle, og vi stager os frem, og vi søger at holde jævn god Fart, ti vi haaber endnu paa at kunne naa frem til Faldene ovenfor og faa slaaet Lejr, inden det er blevet altfor mørkt. Saa runder vi en Pynt og Udsigten aabner sig til „Burnt Mountain“ og mørke truende Skyer kommer vældende frem over Bjergets Sider. Det er som en kulsort Væg pludselig havde rejst sig foran os, og det buldrer og buldrer bag den, som den hvert Øjeblik skulde styrte sammen. Vi fordobler vore Anstrængelser, vor

Fører bruger Stagen, saa Vandet formelig risler ham ned ad Nakken, men det nytter ikke det mindste. Inden der er gaaet fem Minutter, er vi midt i det. Der falder et Par store tunge Regndraaber, det bliver ganske mørkt, og det er et Øjeblik aandeløst stille, saa styrter hele den sorte Væg bragende sammen over os, — et Mørke, der slænges af knitrende Glimt, en Vandmasse plaskende til Jorden med Brag, der giver rullende Genlyd mellem Højderne.

Da vi skurer Grunden ud for det Sted, hvor vi i et Nu har valgt vor Lejrplads, er Canoen halv fuld af Vand.

Vi faar i en Fart hugget det Par Grene, vi skal bruge til Teltstængerne, og det tager ingen Tid at faa Teltet rejst og bringe Grejerne under Tag — ikke destomindre er vi drivende vaade, inden vi er færdige med det.

Midt i denne Skyldregn tænder vor Fører Ild med en Tændstik og et Stykke mostørt Birkebark, som har ligget mellem Skjorten og hans bare Bryst, og ikke tyve Minutter efter at vi har sat Foden paa Land, har vi et flammende Baal brændende foran Teltet.

Dermed er hele Spillet vendt. Flugten er standset. Vi er Herre over Situationen, og enhver Fornemmelse af kold, graa Utryghed giver, som ved et Trylleslag, Plads for kølig, selvbevidst Ro. Vi føler os oplivede og opvarmede ved dette Baal — vi kan faa Klæderne tørrede, vi kan faa varmet vor Mad og vi har noget at se ved, nu det om et Øjeblik er mørkt — og vi gaar sindigt i Gang med at skaffe os den Komfort, som er haardt tiltrængt ovenpaa Dagens Arbejde.

Denne Gang brækker vi ikke Kvistene af til Feltsengen. Vi fælder uden Betænkning 2 Træer, slæber dem hen til Teltet, og ribber dem for alle deres Grene. Naturligvis er de vaade, og vi

holder dem lidt hen over Ilden for at tage det værste af dem, men forøvrigt er dette ret uvæsentligt, vi har jo den vandvætte Poncho at brede udover Sengen og indeni i Ponchoen de tørre Tæpper.

Og saa gaar vi i Gang med Aftensmaden. Det er det sædvanlige, Flæsk, Æg og Kartofler, vi har overhovedet ikke smagt andet, siden vi startede — men hvem skænker det en Tanke, og kan man ønske sig noget vidunderligere.

Efterhaanden tager Regnen saa meget af, at vi kan tænke paa at tørre os lidt ved Ilden, og vor Fører, der paa dette Tidspunkt ikke har en tør Trevl paa Kroppen (og intet at skifte med) bygger sig et Skærmtag vis at vis Teltet og tæt op til Ilden — Grene dækket med store Stykker Birkebark, uden et Søm og uden saa meget som et Stykke Garn — et Arbejde en hvilkensomhelst Udstilling værdigt og fuldført paa mindre end et Kvarter.

Den Nat hørte vi Gang paa Gang Brækken af tørre Grene og Snøften af Dyr paa Vej ned til Vandingstederne, og i en tidlig Morgentime henlede en Ugle Opmærksomheden paa, at Dagen var ved at gry.

Det har regnet det meste af Formiddagen og først ved 4 Tiden stager vi atter i god Orden op imod Faldene og de blaaende Bjerge. Luften er klar og ren, Stilheden vidunderlig.

Et tungt plask paa Vandet et godt Stykke forude — det er en Buk, der svømmer over Strømmen. Nu sætter den i et Spring op paa den modsatte Bred. Den staar et Øjeblik stille, drejer Hovedet og ser ned ad Lobet, saa forsvinder den i Tykningen. En Timestid efter slaar vi Lejr en mile nedenfor Faldene, et Sted hvor Skoven staar klædt i hele Efteraarets brogede Farvepragt.

„Hvad skal vi have til Aften,“ spørger jeg Føreren?“

Han rystede paa Hovedet og peger paa Rygkurven. Det er mærkeligt nok, ellers plejer han at være saa veltalende.

4 Pd. Flæsk.

10 Pd. Hvedemel.

1 Pd. Smør.

1 Daase Sirup.

10 Pd. Kartofler.

1 Pd. Sukker.

3 Pd. Boghvede.

3 Daaser Fløde.

1 Pd. Kaffe.

1/4 Pd. The.

24 Æg.

Det er, hvad der var i Kurven, den Dag vi startede, og der er saamænd Proviant nok til alle de 5 Dage, men alligevel — det samme Foder 3 Gange om Dagen! Det er næsten for meget af det gode.

Da vi denne Aften er ved at bage Brødet, spørger Ulvehøfen ganske uskyldigt — og hun ser ud som en hvilkensomhelst Forandring vilde være hende kærkommen — om vi kan huske „Pien“ med Lysestumperne, den Huckleberry Finn lavede til Negeren?

Det løber os koldt ned ad Ryggen, alene ved Tanken om det — Siden Ulvehøfen den første Aften forsvandt med Canoen (for paa egen Haand at tage et Kursus i Padling) og efter at hun ganske alene har foretaget en Svampeekspedition ind gennem Vildnisset, hvor hun i flere Timer var forsvundet fra os, føler vi os paa ingen Maade trygge overfor, hvad hun er i Stand til. Det er saamænd et rent Held, at der ikke er noget Lys i Beholdningen.

Lidt efter kommer vi til at tale om at fare vild, og hvordan man skal redde sig ud af det under saadanne Forhold.

„Man skal gaa den gale Vej“, siger Føreren, „det er det eneste rigtige.“ — „Er det den eller er det den Vej,“ skal man sige til sig selv; og naar man har det, skal man spørge sig selv, om man nu ogsaa er ganske sikker paa

det — og saa skal man gaa lige til den modsatte Side.

Der skal en kolossal Selvørvindelse til for at kunne gøre det, men det bringer En lige ud af det“.

Inden vi ved et Ord af det, er vor Fører midt inde i sine Fortællinger om at fare vild, om lange Vintre tilbragt alene ude i Skovene, sættende Fælder for Blaaræv, Zobel og Maar, om Jagten paa Elg og Bjørn og om store Skovbrande.

Han er interessant at tale med, denne gamle Trapper og Skovmand, og ved at lytte til hans sunde, primitive Meninger, staar man undertiden uforstaaende overfor, hvorfor Menneskene gør Verden saa indviklet.

Han fortæller og fortæller og efterhaanden glider Samtalen over paa andre Emner — Krigen, Strejkerne og Livet i Byerne. Det interesserer ham altsammen, og han lægger ikke skjul paa, at han foragter disse Folk, der taler om en bestemt Arbejdstid, og for hvem Arbejdet blot er et Middel til at tjene nogle Penge.

I Grunden nærer han en solid Foragt for alt, hvad der hedder Bymennesker og er mest tilbøjelig til at skære dem alle over en Kam.

„Jeg har altid travlt,“ siger han, „jeg forstaar ikke de Folk.“

Og vil de saa ikke sige mig, hvad dette skal være godt for? Her lever 200 Mennesker i den samme lille Landsby, og saa skal de minsandten have 4 Kirker. Har vi da ikke den samme Gud allesammen? Herude i Naturen føler man ham i alt, det er som om man levede sammen med ham — men dernede slaas de om ligegyldige Smaabagateller, om Skriften skal udlægges paa den eller paa den Maade — som om det var det, der havde noget at sige.

Der er jo ingen fornuftig Mening i det.“

Vi kommer ogsaa til at tale om Drengene. Vor Fører ønsker selv, han havde haft et helt Dusin af

dem. Han kender en ung Mand, som havde taget første Grad ved Universitetet og bagefter levede et helt Aar ude i Skovene med en gammel „guide“ og hans Søn. Og efter hans Mening er det netop den Træning, som en ung Mand har godt af, det fører ham bort fra Civilisationens Blødhed, det lærer ham at stole paa sig selv, det giver ham Kraft og Sundhed, det gør kort sagt en Mand ud af ham.

Og saa taler vi naturligvis om Roseveldt — „ja,“ siger han, „alle store Mænd er woodsmen og Jægere.“

Den Nat fryset det og næste Morgen et der Rim paa alle Buske og i det lange Græs langs Flodbredderne, og Skovens guldene Blade daler og daler ned, foran Teltaabningen.

„Idag vil vi have noget andet,“ siger vi til Føreren, da vi sidder ved Morgenkaffen. Vi taler ikke mere om det, men det er ikke til at tage Fejl af, at det er vor alvorlige Mening.

En halv Time efter bryder vi op og lader Lejren blive staaende.

Vi gaar op langs Strømmen, op i Bjergene, op til det Sted, hvor Vandet, som en hvid brusende Vandmasse styrter larmende ned, sprængende sin Vej mellem Klippestykkerne og skyllende over disse.

Her finder vi nogle forfriskende Blaabær og her sætter vi os paa de store flade Sten, helt inde under Faldet, hvor en Kaskade af skumhvidt Støv rejser sig af de faldende Vandmasser.

Man kunde sidde her hele Dagen og lytte til dette Fald, men vi gaar videre, stadigt følgende Elven, og saa naar vi de øvre Fald og Dammen ovenfor disse.

Her sætter vi os og kaster vor Snøre, og her er det Sted, hvor man føler det, som havde man sprængt alle Baand og ladet alt bag sig.

Tænk at vandre ad dette grændende Skovspor, mile efter mile,

med Solen bagende i Nakken, uden at have noget at haste efter, uden at være ventet, med denne lykkelige Fornemmelse af at være en Vagabond og farende Svend, der har hele Verden til Kongerige.

Tænk at ligge paa Ryggen paa denne Stamme, stirrende op i den blaa Luft lyttende til Elvens Falden og Falden, uden Tanke for, hvad man har lagt bag sig, og hvad der kommer imorgen, kun lyttende til denne Elv, der med sin Sang fører en langt langt ud over de blaa Vidder.

— — —
Vi fanger en lækker lille Laksørred — den kan uden Vanskelighed ligge paa en Sèvres-Tallerken — og saa spørger vi hinanden om vi ikke hellere skal forsøge vor Lykke med Pistolen. En And, en Agerhøne eller en Hare er jo dog heller ikke at foragte, og med Tanken paa dette, bliver vi enige om at lade Frokost være Frokost — vi kan den jo alligevel udenad — og i Stedet for at gaa tværs igennem Vildnisset, lige tilbage til Lejren.

Det er op ad Bakke og nedad Bakke, gennem Tykninger og aaben Skov, gennem højt Terræn og sumpet og lavt, men ustandseligt skrævende over Vindfælder og dødt Træ, ustandseligt trædende paa nye Arter af Mosser og hvert Øjeblik stødende paa nye Kildevæld klukkende frem under Trærødderne.

Et Sted løber vi paa en Bæverdam, fuld af friske afgnavede Grene, og et andet lægger vi os paa Maven og drikker af det kølende, friske Vand, men Agerhøns og Ænder! — Vor Fører skraber med sin Kniv et Stykke Harpiks af en Stamme og fortæller os, at det er ligesaa godt som Tyggegummi.

Da Mørket falder paa, vender vi dødt trætte tilbage til Flæsket, Kartoflerne og Pandekagerne.

— — —
Vi er tidligt paa Færde, det er Turens sidste Dag, og vi skal inden Aften have tilbagelagt den

samme Distance, som vi paa Udturen brugte 3 Dage til.

I Dag har vi mere Held med os, og allerede inden Klokken er 9 indhenter Retfærdigheden en 5 Pd.s Ørred, der staar under en af Bankerne. Da den først er taget, bliver der ikke spildt mange Ord paa den; den bliver renset og skaaret op og kommer paa Hovedet i Proviantkurven, og saa fortsætter vi ned ad Strømmen.

Nu da vi har Frokosten sikret, tager vi ikke det mindste Notits af et Par Ænder, der flyver op foran Canoen, det gælder blot om at vinde rask fremad.

Som ventet er Spærringerne værre end vi traf dem paa Udturen. Vor Fører maa Gang paa Gang ud paa Tømmerstokkene og springende fra Stok til Stok bane en Vej ind mellem disse, og vi maa den ene Gang efter den anden staa ud af Canoen og hale den frem over Stokkene helt inde ved Bredden.

Under en af disse Manøvrer faar Canoen en alvorlig Læk i Bunden. Vi maa tage alting ud af den og vende Bunden i Vejret paa den, og vi faar god Brug for Tygggummien fra Dagen i Forvejen — det er faktisk den, et Stykke Birkebark og nogle Smaa-

pinde, der redder hele Situationen.

Da vi endelig har passeret den sidste af de 5 Spærringer, beslutter vi os til at indtage den med saa stor Forventning imødesete Frokost.

Dagens Begivenhed — det vilde være umuligt andet — er naturligvis Ørreden, og den faar en Behandling, som ingen bedre Fisk vilde behøve at skamme sig over. Der bliver først af en tyk Stamme hugget et Brædt til den. Saa bliver den skaaret op og bredt ud paa dette og spigret fast med Træsøm. Paa de to øverste Søm fæstner vi et lille Stykke Flæsk. Og saa stiller vi den op foran Ilden — vi sætter en Pind bag Brættet, og saa staar det der ligesom et Fotografi — og lidt efter lidt ser vi Fedtet smelte og løbe ned ad Siderne paa den, mens der danner sig en lækker, brun Skorpe. For hvert Minut ser den mere indbydende ud.

Endelig bliver den serveret paa sit Brædt, og i et nydeligt brunt Udstyr, og saa fortræffeligt smager den, at der kun bliver 1/2 Pd. tilbage af den.

Det var „planket Ørred“ — og den glemmer vi aldrig.

Ovenpaa den Historie er Resten af Dagens Æventyr naturligvis for intet at regne.

Og alligevel — hvor var den vidunderlig, denne store stille Sø, og hvor var den betagende denne Solnedgang, der bredte sit Purpur over Højderne tavse, skovklædte Mørke.

— — —

Ved 8-Tiden om Aftenen sidder vi bænkede ved Kaminilden i „Mountain Wieh House.“

„Hvad tænker du paa“, siger Ulvechefen.

„— at det vilde være dejligt at tage i Cano til Æbleøen.“

„Ved du hvad jeg tænker paa?“

„— Vi skulde være 2—3 Canoeer i Følge og saa — —.“

„Jamen, ved du hvad jeg tænker paa?“

„Saa skulde vi naturligvis ingen Fører have med.“

„Nej, jeg gør ikke — jeg kan forsikre dig jeg ikke gør! Jeg sidder blot og tænker paa hvor vidunderligt det skal blive at komme i en rigtig Seng igen! Jeg kan slet ikke tænke paa andet! Det er som jeg aldrig før havde vidst, hvad det vilde sige at have en Seng.“

— — —
Og at tænke sig, at nu er Æbleøen solgt.

To Vintersysler.

Den bedste „god turn“ er den, du gør hjemme.

Faderen: „Halloj — sikken Flid, du udfolder,
Det er noget ganske nyt
Og glædeligt — bare det holder — —.“
Drengen: „Jo vidst — bare ikke forknyt — —
For ser du, en Spejder skal gøre
Good Turen hver eneste Dag,
Og du skulde bare høre,
Hvad vores Tropsfører sa':
I først og fremmest skal være
Nyttige i jeres Hjem — — —
— Blank som en elektrisk Pære,
Saa nu er jeg færdig med dem“.

Natekspressen.

Regnen var stilnet af; men endnu rasede Stormen vildt hen over det flade Land og forårsagede store Ødelæggelser overalt. I Skovene spærrede afbrækkede Grene de snævre Stier, og og mangt et fattigt Bondehus havde under Orkanen mistet Skorstenene eller en Del af Taget.

Orkanen havde nu varet fire og tyve Timer i Træk, og Ørnepatruljen, der i Ferien var i Lejr, havde tilbragt et Par anstrengende Dage. To af dens Telte var blæst i Stykker, og Tropsføreren, Mr. Masefield, havde ladet Drengene tage de øvrige Telte ned, og nu laa hele Troppen i en gammel Lade, der knagede i sine Sammenføjninger, hvergang der kom nogle særlig stærke Vindstød.

„Vorherre bevares, sikken et Vejr“, udbød Bob Forrest, idet han stak Hovedet ud af Ladedøren; Vandet ligefrem koger under den store Jærnbanebro. Floden maa skam være stegen ikke saa lidt i Nat.“

„Kom dog ind og luk Døren. Vi kan jo risikere, at hele Taget blæser af denne gamle raadne Kasse“, raabte Roy Dempsey og stak Hovedet op af det tykke Uldtæppe, som han havde rullet sig helt ind i.

Bob skulde lige til at trække Døren til, da pludselig en voldsom Knagen og Bragen naaede deres Øren. Det lød ligesom Træ der splintredes og Metal der bøjedes. Det forekom endog Bob, at han hørte et svagt Skrig som fra et Menneske i største Dødsangst.

„Du gode Gud! hvad var det,“ raabte Tropsføreren og var i et Spring henne ved Døren efterfulgt af alle Drengene, der øjeblikkelig blev lysvaagne. De stod ganske stille og lyttede, om de igen kunde høre den uhyggelige Lyd.

Lejren laa nærved Jærnbanelinien, der et langt Stykke løb parallelt med Floden og lige neden for det Sted, hvor Laden laa, førtes Jernbanen over Floden paa en stor Bro.

„Det kan være, der er sket et Sammenstød,“ sagde Clayton og stirrede ud i den bælgmørke Nat.

Pludselig kom Maanen til Syne gennem en Rift i Skyerne og kastede et uhyg-

geligt Skær over hele Landskabet. Adskillige Telegrafpæle var blæst omkuld, og en mægtig gammel Eg var væltet ned over Blokhuset og havde næsten maset det.

„Signalmanden maa da være kommen til Skade! Han er maaske endog slaaet ihjel,” sagde Mr. Masefield, „lad os løbe derned“.

„Nej, se der,” raabte Dempsey, „to af Bropillerne er væk“.

„Væk?“

„Ja, skyllet væk, og en Del af selve Broen er styrtet ned i Floden“.

De kunde tydelig se den ødelagte Bro, under hvilken Vandet skummede og brusede som i et Vandfald. Larmen var saa øredøvende, at de maatte raabe højt for at blive hørt. Pludselig gled de sorte tunge Skyer igen foran Maanen, og alt syntes endnu mørkere end for.

„Op med jer, Høge,” raabte Mr. Masefield, „Londonerekspresen skal passere Broen Kl. halv elleve, og vi maa se at standse den paa en eller anden Maade for at forhindre en Ulykke, der vil koste en Mængde Mennesker Livet.“ Det var ganske unødvendigt at opfordre Drengene til at skynde sig. De forstod alle som en, at hvis Ekspresen styrtede ned i det gabende Svælg, vilde Tabet af Menneskeliv blive enormt. Det vilde være Lokomotivføreren umulig at se Faren, førend det var for sent at standse Toget. De alene var i Stand til at forhindre Ulykken, eller at gøre deres bedste for at forhindre den. Men hvis det nu ikke lykkedes dem - - ? De turde ikke tænke Tanken til Ende.

„Hent nogle Lygter og en Økse,” raabte Mr. Masefield. „Graham og Forrest, I to løber, saa hurtigt I kan, ned langs Jernbanelinien til det næste Blokhus og fortæller, hvad der er sket. Vi andre kommer om et Øjeblik“.

De to Drengene for af Sted skydende Genvej hen over Markerne og forsvandt hurtigt i det tætte Mørke. De øvrige løb ned til Jernbanelinien, og medens nogle af dem gav sig til at samle Brænde til et Baal, styrtede Resten ned til det ødelagte Blokhus for at yde Signalmanden Hjælp. De fandt ham hurtigt; han laa paa Maven paa Jorden, næsten skjult under Husets Ruiner og den store Egs Grene. De vendte ham

om paa Ryggen og løftede ham forsigtigt op i siddende Stilling. Hans Ansigt og Klæder var oversøede med Blod, og han stønnede svagt og aabnede sine Øjne.

„Han lever endnu,” sagde Dempsey. Den saarede Banemand stirrede paa Drengene med et sløvt Udtryk i Øjnene.

„Hvad er der sket? Hvor er jeg,” mumlede han svagt.

„Der er væltet et Træ ned over Huset,” sagde Tropsføreren, „og De er blevet saaret. Jeg — —“.

Han holdt pludselig inde, da Manden mistede Bevidstheden.

„Vi maa bære ham op ved Baalet og forbinde ham. Her kan man jo ikke se et Øje“.

De lavede hastigt en Baare og anbragte den saarede paa den. De kunde kun yde Staklen en foreløbig Hjælp og sendte derfor straks to af Sted for at hente en Læge. Manden havde yderligere brækket sin ene Arm. Mr. Masefield kunde se det af den Maade, hvorpaa den slapt hang ned. Drengene havde tændt et stort Baal midt mellem Skinnerne. Det kastede en stor Lyscirkel uden om sig og fungerede ogsaa som et Faresignal for Toget.

De lagde den saarede ned paa Jorden ved Baalet og gav sig til at forbinde hans Hoved efter at have rensat Saarene med koldt Vand. Det kolde Vand kvikkede ham helt op. Han prøvede paa at rejse sig, men faldt straks tilbage med et svagt Gisp.

„De maa ligge stille,” sagde Mr. Masefield. „Jeg har sendt Bud op til Landsbyen efter en Læge“.

„Jeg husker det nu — — Huset blev knust, — — jeg faldt pludselig om — — og maa være besvimet“.

„Ja, ja,” sagde Masefield, „men lad være at tænke mere paa det, nu skal vi se at faa Londonekspresen standset“.

„Standse Ekspresen? Hvorfor dog det“.

„Hvorfor? Næh, det ved De selvfølgelig ikke. Det maa være sket paa samme Tid, som Træet væltede. De to Bropiller er borte, skyllet væk af Floden, og vi er her for at — —“.

„Er Broen ødelagt?“ gispede Signal-

manden. „Londonekspresen, — men Særtoget?“

Hvad for noget?

„Der kommer ogsaa et Ekstratog!“

„Du gode Gud! Kommer det foran Ekspresen?“

„Ja, det gør. Hvad er Klokken. Hurtig, hvad er Klokken!“

Mr. Masefield saa paa sit Ur.

„Den er ti Minutter over ti“.

„Det er for sent,” stønnede den saarede. „Der er et Regiment Soldater med Særtoget. De skal ud i Lejr — hys, hør!“

De lyttede alle og langt borte kunde de høre Toget nærme sig, da Vinden bar til. Det havde allerede passeret det foregaaende Blokhus, som Graham og Forrest endnu ikke havde naaet.

„Nu kommer det,” raabte Clayton.

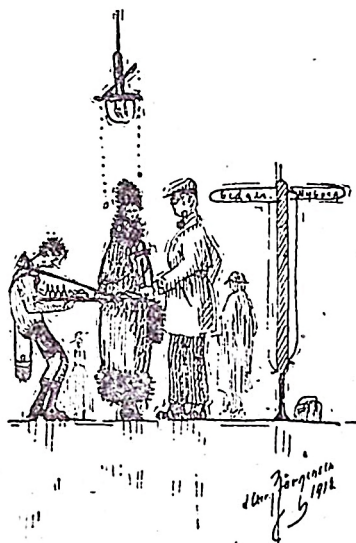
„Lanterne parat,” kommanderede Masefield, „I løber saa hurtigt som muligt ned ad Skinnerne og svinger Lygterne frem og tilbage. Naar Toget kommer, raaber I, saa højt I kan, at Broen er i Stykker. Nogle bliver her og sørger for at lægge saa meget Kvas paa Baalet, at det brænder fuldstændig klart.“ Dempsey og Clayton styrtede i vild Fart ned langs Skinnerne med Lygterne, mens Verner og Simpson dyngede Masser af Brænde paa Flammerne. Tropsføreren stod helt nede ved Broen og stirrede aandeløst i den Retning, hvorfra Toget skulde komme. Lyden kom stadig nærmere. Der var et nervøst, spændt Udtryk i hans Øjne. Vilde det lykkes dem — — eller? De gjorde alt, hvad de kunde for at forhindre Ulykken. Men hvis Lokomotivføreren nu ikke gav Agt paa Lygterne og Baalet, der nu brændte klart midt paa Skinnerne. Han løb hen og hentede en brændende Gren og gav sig til at svinge den vildt i Luften.

— — —

„Der er Forlanterne,” stønnede Dempsey, da de havde løbet ca. en halv Kilometer ned ad Linien. „Se, nu kommer det“. Der var en skarp Kurve paa Jernbanelinien og et lille Stykke foran dem, og der saa de nu Toget komme frem med en Larmen og en Brusen. Clayton svingede Lygten, over hvilken han havde viklet et rødt tyndt Silkelommelørklæde.

(Forts. S. 20).

Gammelt og Nyt!

»Sodapastiller, Konfekt, Sokolader,
fineste Mærker i Æsker og Plader,
syrlige Drops, Pebermynter m. m.»
Lektien han daglig maa tro repetere.

Før han som lille ku' regne og læse,
stod han saa ofte og trykked sin Næse
flad mod et Vindu', hvis Bolscher og Godter
var som en Paradisstilstand, man skotter
hen til, men aldrig tør haabe at naa
— ak ja, der var jo engang, vi var smaa!

Aarene loper, og alt sig forandrer,
nu er han selv blevet Vindu' og vandrer
rundt med de fineste, sødeste Sager,
— ønsker, han aldrig det Bras havde faaet ...

Maalet er størst — naar det ikke er naaet!

::

Slagterlatin:

Mesteren: Nu lidt rask, Johan! Knæk Jørgensens Bøgsfjerding og pak Madsens Lever ind!

Johan: Javel, Mester, lige saa snart jeg har savet Hansens Skank over!

::

En ung Mand, hvis Fader ikke havde
svaret paa hans tre sidste Breve om Penge,
telegraferede til Faderen:

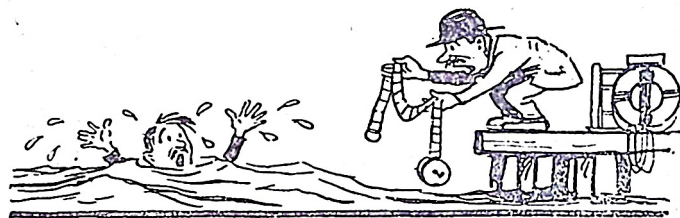
»Er du af Sult! Send Pengene til Be-
gravelsesomkostningerne!»

::

Fra »Boy's Life».

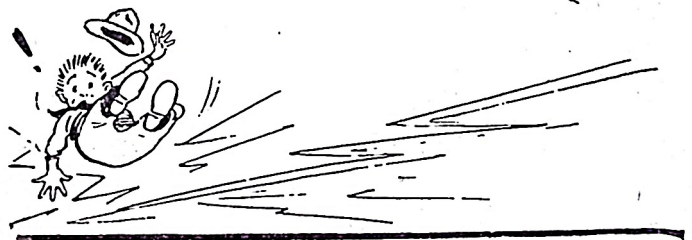
— Se engang dette Billede! Det er haandmalet!
— Det var ogsaa noget at prale af! Det er vores Hønschus ogsaa!

Den druknende: Hjælp, hjælp, kast et Redningsbælte ud!
En tililende Skrædder: Saa'gerne! Hvad er Deres Maal om Livet?

— Puh —, hvor er her varmt.
— Jeg ved, hvordan man kan holde sig kold.
— Hvordan?
— Vent til Vinter — saa skal jeg vise dig det!

Læreren: Hvorfor rammer Lynet aldrig mere end een Gang paa samme Sted?
Drengen: Fordi naar det har ramt een Gang, er det samme Sted ikke mere!

Tyk og svedig,
aldrig ledig,
Specialist i alle Sa-
ger:
strukne Sener,
brukne Benor,
første Klasses Pande-
kager,

Brændehugning,
Nældeplukning,
Hærdelse og Legems-
styrkning,
Dyreværning,
Læggegraving,
og til Slut — Kartoffel-
dyrkning.

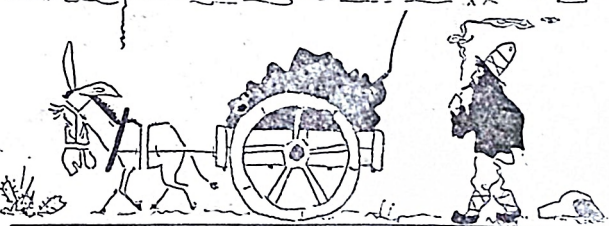
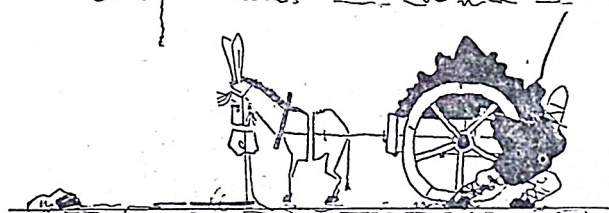
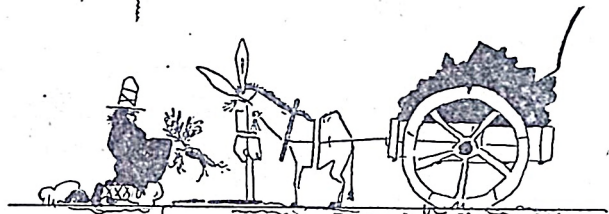
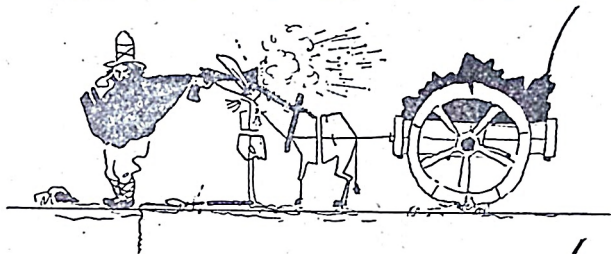
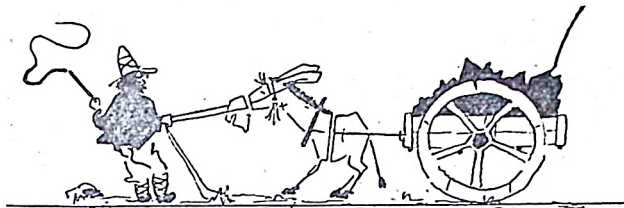

Lille Karl: Er du den nye Barnepige?
Barnepigen: Ja!

Lille Karl: Naa — saa er jeg et af de Børn, som
det kun kan nytte at tage med det gode!

Den højeste Grad af Stædighed.

(Tegninger af Niels Chr. Jørgensen).

::

Lille Søster: Frida, din Forlovede er jo skaldet!
Store Søster: Snak! Han har blot en høj Pande!
Lille Søster: Jamen saa begynder han ogsaa at faa Pande i
Nakken!

::

I Tugthuset.

Besøgende (venligt): Hvad sidder De her for, min gode Mand?
Fangen: Fordi jeg ikke kan slippe ud, Deres Velbaarenhed!

::

En fuld Mand ligger paa Sporvognsskinnerne og spærrer
Vejen. Vognstyren kimer af alle Kræfter.
Den fulde Mand: »Luk op, Petrine, det ringer!»

Ukraine-Spejderne.

Til

Spejderne i Danmark

med hjertelig Spejderhilsen „Skob“.

Til Jer, dyrebare Medbrødre, retter vi vor store Bøn. Siden 1911 har ogsaa vi bygget ivrig og trofast paa Spejderbevægelsens herlige internationale Tempel. I tror sikkert, at dette er lige saa let for os som for Eder. I tror sikkert, at Myndighederne hos os ligesom hos Eder stiller sig imødekomende over for os og staar os bi med Raad og Daad. Nej, dyrebare Kammerater. Spejderbevægelsens Banner holder vi selv alene med vore svage, unge, uerfarne Hænder. Vi holder det trods de voldsomme Storme, der er gaaet hen over os. Vi har selv uden Hjælp fra andre lært Spejderbevægelsen at kende gennem fremmede Haandbøger og har givet den Form og Liv i vort ulykkelige Land. Og nu holder vi fast ved den og virker med alle vore Kræfter for at den kan vokse og bære modne Frugter for vort stakkels Fædreland og for hele Menneskeheden.

I seks Aar har vi været med i den skrækkeligste af alle Krige. Vore frugtbare Marker og Enge er tilintetgjort, og henover vort ellers saa blide Folk er der vandret mægtige Hære i stadig mere og mere ubarmhertig Krigsraseri. Alt er røvet og plyndret. Hundredetusinder af de ædlest Ukrainere er faldet som Offer for den vilde grænseløse nationale Chauvinisme, og er de ikke faldet i fortvivlet Kamp for deres eget og alle Folks Frihed, er de døde paa Galger eller i umenneskelige Fængsler under de skrækkeligste Lidelser. Det vil være svært for Jer at finde nogen blandt de ukrainske Spejdere, der ikke har en Fader, en Moder, en Broder eller Søster eller der ikke selv saa ung han er har lidt en stor Uret, en paa sin Ejendom, en anden paa sin Sundhed eller sin personlige Frihed. Og dog, ja netop derfor holder vi fast ved Spejderbevægelsen som det menneskeligste og ædlest af alt, som nogensinde er opstaaet i menneskelige Hjerner. Paa Grundlag af vor egen Erfaring stræber vi henimod Genfornyelse af Menneskeheden i et Spejderforbunds foryngede, bedre og smukkere Skikkelse, i hvilket enhver betragter den anden som sin Kammerat, Ven og Broder, ligegyldigt hvilken Nation han tilhører.

Men nu mangler vi allerede Midlerne til at omplante vore Ideer. I ved, hvad der er nødvendigt for at udføre det, som Spejderbevægelsen forlanger af os. Man har Brug for Uniformer, Bøger, Materiel, Emblemer, man skal indrette Tropskaler, anlægge Biblioteker, og af alt det, som vi før Krigen med den største Kraftanstrengelse har anskaffet os, er der nu intet blevet tilbage. Vi har heller ingen Midler og ingen Mulighed for at skaffe den mindste Smule af det, som vi før havde i vort Fædreland, som desværre endnu staar under fremmed Regering.

Vi er udtømt. Derfor henvender vi os til Eder, dyrebare Kammerater, med Bøn om at hjælpe os. Vi haaber, at I uden for store Anstrengelser vil finde en Mulighed for at give os noget af det, som er Eder saa uundværligt og som kan være af Interesse for vor Virken. Den ukrainske Gesandts Hustru Levycka har været saa elskværdig at ville være vor Mellemand.

For alt, hvad I, dyrebare Kammerater gør for at hjælpe med til at udbrede Spejderbevægelsen, udtaler vi forud vor dybeste Tak.

Med vor Hilsen „Skob“ slutter vi vort Bønskrift til Eder, fremtidige Venner, fra det fremtidige, ligesom Eders Fædreland, frie Ukraine.

For de ukrainske Dreng- og Pigespejderorganisationer:

Georg Studynskyj. Wladimir Lycinick. Jarems Wesotowskyj.

For Spejdersektionen i det ukrainske Selskab for Børnebeskyttelse og Ungdomspleje:

Dr. Alexander Tepowski,

Formand.

Spejdere, læg Mærke til dette:

Der er to Maader enhver Spejder kan hjælpe de ukrainske Spejdere paa. Enten ved at sende et Beløb stort eller lille (samlet sammen i Trop), som sendes til Hovedkvarteret, Nørregade 15, Stuen, hvorfra de da vil blive samlet og overleveret til den ukrainske Gesandts Hustru her i Byen, eller ved at sende en Gavepakke derned. Saa fremt I skulde ønske det sidste, da send et Kort ind til Hovedkvarteret med en Meddelelse herom, (og om hvormange Pakker I kan sende); vi skal da sende jer de nødvendige Oplysninger om Pakkens Indhold (5 Kilo Pakker) og Forsendelsesmetode (hver Pakke koster 2 Kr. at forsende).

„Gør en god Gerning hver Dag“.

AMATØRERNE

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

*Clichéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i*

*„Dietrich & Tabers
Cliché Anstalt
København.“*

Dytarv 11.

Telf. 12865.

FUGLE fra alle Verdensdele

Stort, smukt Lager. Glasakvarier.
Fisk og Vandplanter.
Fuglebure og alle Arter Redskaber.

L. Søncksen,

Lars Bjørnstræde 12. Telf. Byen 1060 x

JULEGAVE

Den bedste **JULEGAVE** for Ungdommen

GULDFYLDEPEN

med Selvfylde. — 14 Karat Guld. — Nr. 1 Kr. 15,00,
Nr. 2 Kr. 11,00, Nr. 3 (Ikke-Selvfylder) Kr. 6,00.

Einar Harcks Boghandel, Fiolstræde 33, København K.,

bedes mod Efterkrav sende mig Guldfyldepen Nr.

Navn:

Adresse:

Pennen leveres i Garanteret fejlfri Stand og ombyttes straks, saafremt ikke efter Ønske.

(Forts. fra S. 15).

„Det er godt,“ raabte Dempsey. „Rødt er Faresignal. Nu kan de da ikke tage Fejl“.

Nu var Toget lige ved dem, og de to Spejdere brølede i Kor af deres Lungers fulde Kraft:

„Broen er i Stykker. Stands, stands!“

De troede, at Stormen ganske havde overdøvet deres Stemmer, men pludselig saa de Lokomotivføreren vinke, og et Øjeblik efter hørtes en hvinende Lyd. Det var Bremserne. Lidt efter stod Toget stille. Det var naturligvis kørt et lille Stykke forbi dem, men i faa Sekunder havde Drengene naaet det og løb ned langs Togstammen. Alle Vinduer blev smækket ned, og Hoveder stukket ud. Togbetjentene kom hurtigt hen til de to Spejdere, der i faa Ord forklarede, hvad der var sket.

„Floden har skyllet et stort Stykke

af Broen væk, Blokhuset er knust af et Træ, det væltede, Signalmasten og Telegraftraadene er ødelagte. Vi ligger i Lejr lidt herfra, og vi kom herved for at gøre, hvad vi kunde“.

„I har frelst Toget fra at styrte i Floden, Dreng,“ sagde Lokomotivføreren der imidlertid var kommet til. „I har frelst Snese af Menneskeliv og“ han holdt brat inde, thi hans Stemme bævede.

„Det er vor Tropsførers Skyld“, sagde Dempsey. „Vi har kun udført hans Ordre“.

Den kommanderende Officer for Soldaterne kom nu til. Han lagde en Haand paa Dempseys Skulder.

„En hurtig udført Ordre,“ sagde han „og Slaget er ofte halvt vundet. Den Mand, der energisk og nøjagtigt udfører Ordren, fortjener lige saa megen Ære som den, der giver den“.

Det store Baal, hvorfra Flammerne

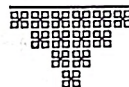
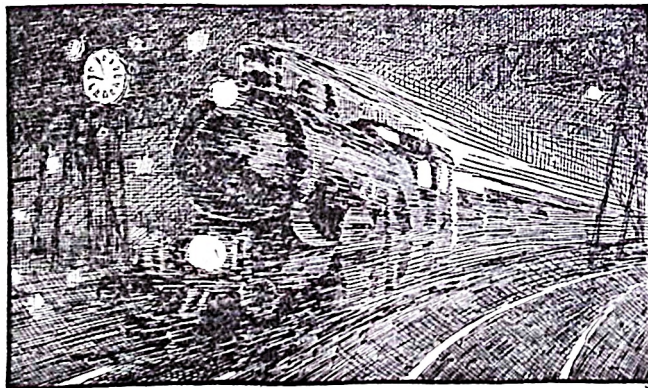
slikkede mange Alen i Vejret, oplyste den ødelagte Bro, og Grupper af Soldater stod tavse og stirrede ned i de fraadende Bølger og tænkte, hvad der kunde være sket, hvis det ikke var lykkedes de tapre Drengene at standse Toget. Mr. Masefield kom nu til og afgav Beretning om, hvad der var passeret, og hvad han havde gjort for at afværge Faren.

„Lad os nu se at faa standset Ekspressen,“ sagde Tropsføreren, og en Del af Soldaterne fik Lygter og gik med dem op ad Linien, og et Øjeblik efter var Ekspressen standset, og faa Øjeblikke senere marcherede Spejderne af Sted fulgt af de lykkelige Soldaters Hurraraab.

Jernbaneselskabet skænkede som Belønning Høgepatruljen ti nye slunkende Telte og et komplet Lejrudstyr, og fra Togets Passagerer fik Drengene en prægtig Baad med Mast og Sejl, og i et medfølgende Brev stod der, at Giverne haabede, at Spejderne kunde faa nogle dejlige Sejlture paa den Flod, i hvilken de havde forhindret Toget med dets mange Passagerer i at styrte.

Det er overflødigt at sige, at Høgene gjorde god Brug baade af Lejrudstyret og den dejlige Baad.

(Fra Engelsk.)

Den nye Lærer.

Skitse.

Af Gunnar Jørgensen.

„Maa vi ha' Lov at gaa ned til Boghandleren og købe en „Blyant?“

Vagn saa op paa den vagthavende Lærer med det mest indtagende Smil og Per stod og trippede nervøs ved hans Side.

Hr. Henriksen lod Cigaren vippe op og ned i Mundvigen og saa med rynket Pande og forskende Blik paa de to Drengene. Han vidste af Erfaring, at det som oftest var Soldekongen henne paa Hjørnet og ikke Boghandleren disse smaa Frikvarterer gjaldt.

„Maa vi?“ spurgte Vagn igen, idet han forgæves søgte at udgranske Lærers Svar af hans Ansigtstræk.

„Vi skal nok skynde os!“ indskød Ib og trippede endnu mere.

„Krads af!“

Om dette Svar betød Ja eller Nej, kunde man ikke høre paa Tonefaldet, men baade Vagn og Ib tog det naturligvis som et Ja, og selv om Hr. Henriksen muligvis var af en anden Mening, saa var det dog to mod en, tænkte Ib.

Altsaa stak Drengene af.

Ven Skoleporten raabte Keld dem an.

„Hvorhen?“

„Til Solde, jeg mener Boghandleren.“

„Jeg spæner med!“

Og saa gik det i skarpt Trav ned ad Vejen — ad Soldekongen til.

„Tre Iskager!“ raabte Vagn og smed med en flot Haandbevægelse femten Toører paa Disken.

„Hør det er vist nok saa raadeligt, at vi stikker om ad Boghandleren og ta'r en Blyant med,“ foreslog Vagn, idet han med enorm Færdighed bed Spidsen af Iskagens Kræmmerhus og sugede den hvidgule, kolde Melmasse ned i Munden.

„Saa maa det gaa lidt tjæpt!“ sagde Keld. „For der mangler kun 10 Minutter.“

Nede hos Boghandleren var der fuldt Hus. Forgæves prøvede Drengene at mase sig frem til Disken. Der var hele Tiden en eller anden voksen som først skulde ekspederes.

Saa opgav de at mase paa og gik rundt og undersøgte de udstillede Genstande.

„Hvad gi'r du mig for den Vase deroppe?“ spurgte Vagn. „Skal vi ikke købe den og forære Hr. Jensen den?“

„Jo — du si'r noget!“

„Hvad koster den?“ spurgte Vagn, da en af Ekspedienterne!

det samme kom hen imod dem.

„3 Kroner!“ Det var en Afbrænder.

Vagn havde højest anslaaet den til 75 Øre. Allerhøjest 80!

„Aa, skidt — vi kan jo lade Klassen skillinge sammen. Vi ta'r den! Og hvad koster den lille forgyldte Kop deroppe?“

„Hvadforen mener den unge Herre?“

Den unge Herre mener den, hvor der staar „Den artige Dreng“ paa, oplyste Ib.

„1 Krone og 25!“

„Saa vil jeg ogsaa gerne have den!“

„Hvad i Alverden vil du med den?“ spurgte Keld.

„Det er til min lille Fætter, der fylder tre Aar i Dag!“ svarede Vagn. „Men De maa endelig pakke dem i to Pakker!“ raabte han hen mod Ekspedienten.

„Død og kritel!“ raabte Ib pludselig. „Det har ringet for to Minutter siden.“

„Det si'r du ikke?“

Med største Hast greb Vagn de to Pakker, vendte sig om, traadte en Herre over hans venstre Ligtorn, veltede et Stativ med Postkort, og styrtede ud af Døren med sine to Kammerater i Hælene.

Uden for Skolen standsede de forpustet.

„Blyanten! Vi glømt Blyanten!“

„Vi si'r, de havde ingen,“ foreslog Ib. „Eller ogsaa si'r vi, at vi har tabt den paa Vejen.“

„Ja, det er saamænd ligegyldig, hvad du si'r Ib, for der er saamænd alligevel ikke en Sjæl, der tror paa det,“ lo Keld.

Lykkelig og vel naaede de op i Skolebygningen og stod lidt efter foran Klassens Dør. De hørte Hr. Henriksens Stemme. Undervisningen var med andre Ord begyndt.

Naturligvis kunde de ikke blive uenige om, hvorvidt de skulde gaa ind i samtidig eller i to Portioner.

Længe stod de og overvejede Spørgsmaalet. Da lød der en Stemme nede for Enden af Gangen.

„Hvad kalder i det Fag?“

Det var Rektors myndige Røst.

„Vil I se I kommer ind og faar bestilt noget.“

Nu var der intet Valg at træffe. De maatte samtidig ind alle tre.

„Fik I Blyanten?“ spurgte Hr. Henriksen.

Uheldigvis svarede to af dem Nej, den tredje Ja.

„Naa, det lader nok til at de lærde er uenige!“ smilede Læreren, men Iskagen — den fik I vel?“

Dette Spørgsmaal besvarede med et trestemmigt „Ja Tak.“

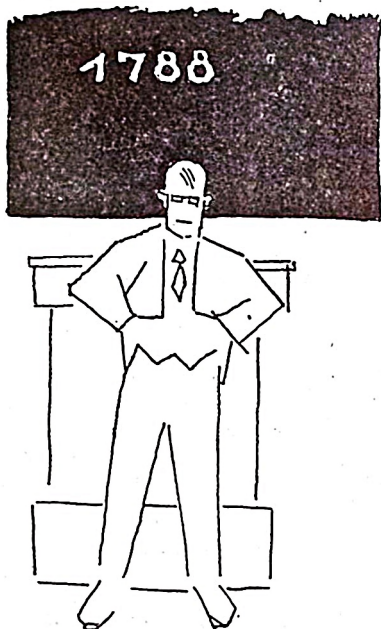
„Saa er det bedst, I bli'r en halv Times Tid efter Skoletid. Saa skal jeg lære jer at finde Vej. Det var alt for trist, om I en anden Gang igen skulde gaa galt!“

I de følgende Frikvarterer fik Vagn travlt med at indkassere de fornødne Penge. Nogle gav uden at kny, andre var mindre villige. Jonas, der var saa gerrig, at han selv fabrikerede sine Kladdebøger af gammelt fedtet Indpakkingspapir, satte sig bestemt imod at yde sin Del af Summen og først da han havde været dyppet fire Gange under Vandposten gav han sig.

Nu glæder de sig alle til „Hr. Jensens Tak- og Afskedsforestilling.“

„Ja, saa er det jo den sidste Time jeg har med jer, Born,“ sagde Adjunkt

Jensen, mens han bladede rundt i Historiebogen.

Det var et Held for ham, at han ikke løftede Blikket og saa ud over Klassen. For saa kunde han neppe have undgaaet at lægge Mærke til et lille Befrielsessmil, som fløj hen over Drengenes og Pigerens Ansigter. Ib trak endog Mundvigene langt op mod Ørene i et bredt Grin og gav sin Sidedekammerat et skjult Hestebid.

Og var det i Grunden sært, at de glædede sig?

Nu havde de i to lange Aar været plaget med denne Lærer, som ved sin kedelige Undervisning og ubønhørlige Strenghed havde virket som en rød Klud i disse livsglade Børns Øjne. Aldrig et venligt Smil! Aldrig en lille Historie i Tilgift! Kun Lektier og Lektier og Lektier. Kun Penum, Karakterer — og Lussinger!

Det var slet ikke sært, at der var Glæde i Klassen.

„I faar en ny Lærer i Morgen. En ganske ung Mand. Sigurd Lynghe hedder han. . . Jeg ved jo ikke, om I vil savne mig, Børn. . .“

Der blev lidt uroligt i Klassen.

„Næ, I maa sidde bumstille. Det

blir ikke anderledes alligevel! Og den allerbedste Maade, hvorpaa I kan takke mig, er at opføre jer eksemplarisk hos den nye Lærer, saa han kan faa det Indtryk, at I har lært noget i det Aar, der er gaaet, og at I er artige Dreng og Piger. . . Lad os saa tage fat paa Lektien.“

Nu voksede Uroen i Klassen. Ikke engang i Dag lod det til, at de fik en Historie. Men hvem kunde for Resten ogsaa have ventet det?

„Stille, Børn.“

Hr. Jensen rejste sig.

Jeg taaler ingen Forstyrrelser af nogen som helst Art, lad mig nu ikke gribe til de haarde Midler i denne sidste Time.“

Nu tog Vagn Mod til sig.

„Maa vi ikke faa en Historie?“

Alle Kammeraterne vendte sig om. Hvor turde han.

„En Historie?“

Læreren stirrede ned mod den stakkels Dreng, som allerede ønskede, at han ikke var kommet med Spørgsmaalet.

„En Historie? Er du da spiltosset, Dreng. Er I virkelig ikke kommen videre end da vi begyndte for to Aar siden. Da troede jeg ellers at jeg skarpt nok havde pointeret, at vi ikke gaar i Skole for at høre Historier, men for at lære noget. Og at jeg hader denne Tiggen og Plagen. Hader den som Pesten. — Naa, jeg havde nu tænkt paa at fortælle jer noget i den sidste fem Minutter — men nu — ikke Tale om en Ting. Luk Bogen i, Keld, og hør efter. I lærer med andre Ord aldrig, hvad det vil sige, at opføre sig som artige Dreng.“

Aa, han med sine „artige Dreng“, tænkte Ib. Det kommer han evig og altid med. Den halve Del af Timen knalder han Lussinger, og Resten af Tiden taler han om artige Dreng. Og saa tror den Gnallik, at han kan bilde os ind, at han havde tænkt paa at fortælle os noget. Vel havde han ikke nikke nej.

„Ib! Fortæl om Bondens Frigørelse.“

Ib rejste sig. Fyldt som han var af Harme over Hr. Jensens utaalelige Tyranni begyndte han nu i flammende Ord, at udmale de stakkels Bønders haabløse Slid under Herremændenes

brutale og tyranniske Ang. Og efterhaanden som han talte sig op, flød Ordene fra Læberne, som en ustandselig Strøm. Og alle Kammeraterne opdagede snart, at det var dem — og ikke Bønderne — han mente med „de undertrykte“, og at Herremænd og Adel stod lyslevende foran dem og hed Jensen.

„Den stakkels, forpinte og udslidte Skare sukkede og længtes efter en Befrier. . . Og denne Befrier kom. . .“

„Tak! Det var meget godt. Vil Frederik fortsætte.“

Nede i den anden Ende af Klassen var der begyndt et heftigt — om end dæmpet — Skænderi. Ingen mente, at Hr. Jensen havde fortjent Gaven. Den burde gemmes til en bedre Lejlighed eller leveres tilbage til Boghandleren igen. Den sidste Tanke havde en begejstret og fanatisk Forkæmper i Jonas. Kun Vagn holdt paa, at det netop var en udmærket Ide, at sanke Kul paa Lærers Hoved, ved at lønne ondt med godt, og da der kun var fem Minutter tilbage af Timen, rejste han sig.

„Hvad nu, Vagn?“

„Maa jeg sige et Par Ord?“

„Et Par Ord? Er det noget, som vedrører Lektien?“

„Næ. —“

„Saa maa du vente til efter Timen.“

Slukøret satte Vagn sig ned. Men Hr. Jensen fik nu Øje paa den lille hvide Pakke, han havde i Haanden, og pludselig gik det op for ham, at det maaske var en Takketale, Drengen vilde holde. Forfængelig som han var, fortød han bitterligt, at han havde forhindret Drengen og sad hele Tiden og ventede paa en passende Lejlighed til at gøre det forbrudte godt igen.

„Naa, ja — Resten af Lektien naar vi alligevel ikke! Tag det om til i Morgen! Hvad var det saa, du vilde sige, lille Vagn?“

Vagn rejste sig. Adjunkten satte sig mageligt til Rette i Stolen, rede til at modtage Folkets Hyldest.

„Jo, jeg vilde blot sige et Par Ord.“ Han saa ned mod Pulten.

„Det er jo sidste Gang vi har Dem. . . jeg mener, at De har os . . . at vi har os. . . at De har Dem . . . og . . . og

derfor vilde vi gerne vise Dem . . . jeg mener . . . altsaa . . . ønske Dem en lille . . . jeg mener vise Dem en lille. —“

„Erkendtlighed,“ hviskede Keld.
„Ønske Dem en lille Erkendtlighed og sige værsgo!“

Han gik op og anbragte Pakken paa Katederet.

Pigerne og Drengene saa spændte op mod Læreren.

„Ja, jeg si'r jer selvfølgelig Tak. Det har jo altid været mig en stor Glæde at have denne Klasse — og var Tiden ikke saa langt fremrykket, saa skulde I nu — trods alt — have haft en Historie. . .“

Han havde imens løsnet Baandet og var i Færd med at tage Papiret af.

„Og det vil glæde mig, om I virkeligt vil blive ved at være artige Piger og Dreng. . .“

Papiret var imens gledet til Side.

Han saa ned paa Pakkens Indhold. Der stod en lille forgyldt Børnekop. „Den artige Dreng“ stod der med slyngede Bogstaver.

Hele Klassen brød ud i en jublende Latter. Vagn styrtede rædselsslagen paa Plads.

„Det er ikke den rigtige Pakke,“ mumlede han — men Ordene overdøvedes af Kammeraternes Latter.

Adjunktens sukkersøde Miner forandredes i Hast. Han stod et Par Sekunder raadvild. Saa greb han Koppen og kylede den ud ad det aabne Vindue, over i en blomstrende Kløvermark.

„I er dog det nedrigste Kryb, jeg har været ude for,“ brølede han og foer ud ad Døren uden saa meget som at sige Farvel.

Først sad Eleverne tavse og stirrede hen mod Døren, som — forhaabentlig for sidste Gang — havde lukket sig bag deres vrede Lærer. Snart kom de dog til Kræfter igen, saa rundt paa hver andre og smilte.

Da kom Ib med det forløsende Ord.

„Den artige Dreng“ leve.“

Og mens Pultene klappede og Bøgerne foer rundt i Luften som Festfyrværkeri, lød der tre dunderende Hurraraab.

Og saa gik man i Triumftog ned paa Kløvermarken og hentede den itu-

slaede Kop. Den skulde opbevares i „Kunstmusæet Lovhytten.“

Løvhytten var et skjult Sted i den nærliggende Skov, hvor man kunde samles i Fred og Ro og lægge skumle Planer.

Her vilde man ogsaa mødes i Eftermiddag for at udspkulere, hvordan man bedst skulde modtage den nye Lærer.

„Ja, for den er I vel nok klar paa!“ sagde Ib. „Vi maa have Krammet paa ham lige fra Begyndelsen. Vi skal ikke have „Fænomenet Jensen“ om igen.“

— — —
Sigurd Lynges standsede paa en høj Bakkekam.

Derne i Dalen — omgivet af grønne Skove — laa den lille Provinsby, hvor han nu skulde begynde sin første Skolegerning.

Solen skinnede paa de mange røde Tage, og op af de smaa Skorstene hvirvlede en travl Røg.

Derne laa hans Arbejdsmark. Der laa alle de mange Hjem, hvis Børn og unge han nu skulde være Opdrager for. Der laa de smaa krogede, topede Gader og Gyder. Hvis Dreng og Piger han skulde faa i Tale, og hvis Liv han skulde fylde med et frisk Pust.

Nu var Studerekammerets mørke og slidfulde Tid forbi. Livets lyse og solfyldte Dag laa og ventede paa hans unge Kræfter og varme Begejstring.

Han traf Rektor uden for Skolens røde Bygning.

„Naa, det er Sigurd Lyng!“

Rektor Blad strakte Haanden frem.

„Velkommen til Skolen.“

Sigurd Lyng fulgte med op paa Kontoret og fik en Samtale med sin Rektor.

„Een Ting skal De blot huske, Sigurd Lyng,“ sagde Rektor, da de var ved at tage Afsked. „Den Lærer, der er menneskelig og naturlig overfor Eleverne, han skal nok klare sig, selv om han maaske i Begyndelsen maa kæmpe lidt med de urolige Hoveder. Deres Forgænger har efter min Mening taget lidt vel tungt paa Klassen. Det kan nu engang ikke nytte, at man kun kommer Børnene i Møde med Krav og Trusler. Naa — men jeg nærer nu

ingen Bekymringer for Dem. Lad os haabe, det bli'r til gensidig Glæde.“

Sigurd Lyng sagde Farvel og fandt efter nogen Søgen den lille Villa i Byens Udkant, hvor han havde lejet sig et Par Værelser.

„Ja, vi havde skam ikke ventet Hr. Læreren før i Aften,“ sagde Værtinden, som selv lukkede op. „Saa Værelserne er ikke helt færdige. Men om en Times Tid skal alt være klappet og klart.“

„Ja, Tak, det er storartet. Saa gaar jeg en lille Tur imens og ser paa Omegnen.“

„Ja, Tak, hvis Kandidaten vil det?“
Der laa den smukke gamle Byport. Han gik ud gennem den og drejede om ad en Vej, der førte til Skoven.

Bedst som han gik og nød det prægtige Foraarsvejr, hørte han støjende Drengestemmer og standsede foran et stort, løvhytteagtigt Hus.

Det lød til, at der var Generalforsamling derinde.

Stemmerne var højroste og vilde og Gang paa Gang blev Talerne afbrudt af larmende Latter.

„Jeg foreslaar, vi gi'r ham en Cigar med Fyrværkeri i,“ hørte han en Dreng raabe. „Og saa tvinger vi ham til at ryge den i Frikvarteret.“

„Næ, maa jeg faa Ordet?“

„Vagn Jerning,“ lød Dirigentens rolige Stemme.

„Mine Damer og Herrer! Mandens Navn er som bekendt S. Lyng. Det si'r paa ordentlig Dansk saa meget som: Slyng. Hvad om vi nu lavede en Slyng — en rigtig amerikansk Lasso til at fange Bøffelokser med — og saa fangede Kalorier — lige i det han traadte ind i Klassen. Saa havde vi da Krammet paa ham.“

Sigurd Lyng stod som forstenet.

Det er aldrig rart for en dødsdomt, tænkte han, at høre Dommerne drøfte Straffen.

Det var altsaa hans første Indtryk af Klassen. Et nydeligt Indtryk. Nu gik han her og glædede sig over de spirende Buske og den blomstrende Skovbund — og saa skulde han brutalt og haardhændet rives ned fra Poesiens Højder, lige ned i den ondskabfulde Virkelighed.

Et Øjeblik var han lidt i Vildrede.

Skulde han gaa ind og „overvære Mødet?“ Eller skulde han forsvinde lige saa ubemærket som han var kommet og saa gaa hele Eftermiddagen og Aftenen i en stille Angst og Spænding og vente paa Morgendagens Oplevelser?

I Grunden fandt han det komisk, at Skæbnen netop havde ført ham herud i dette Øjeblik. Et saadant Træf burde benyttes.

Han aabnede forsigtigt Døren.
„Undskyld jeg forstyrrer.“

Drengene sprang op og stirrede den fremmede i Møde.

„Selv Aarsag,“ lo Ib og sprang frem paa Gulvet. „Væsgo at tage Plads.“

„Næ jeg forstyrrer vist . . .“

„Ikke Spor, De kan jo passende være Dirigent. Ham den lange Bøn-
nestængel derhenne er rent umulig.“

„Næ, ellers Tak, jeg vil hellere nøjes med at være passiv Tilhører.“

„All right. Som De vil. Vi drøfter en meget vigtig Sag, skal jeg sige Dem. Vi skal have en ny Lærer i Morgen.“

„Se, se.“

Sigurd Lynges syntes meget interesseret.

„Efter Sigende en lille, nykonfirmeret Grønskolling,“ vedblev Ib. „Og nu er det, vi drøfter, hvordan vi bedst kan opdrage Fyren. Nu har vi nemlig i to Aar ikke kunnet trække Vejret hos en gammel Knark, der kun kunde skælde ud og slaa paa Tæven. Den skal vi ikke have noget af mere. Er det ikke fornuftigt?“

„Uhyre fornuftigt,“ indrømmede Sigurd Lynges.

„Men vi kan desværre ikke blive enige om, hvordan vi skal gribe Sagen an. Kan De ikke komme med et Forslag?“

„Det er jo slet ikke umuligt,“ smilte Lynges. „Men lad mig først høre, hvilke Forslag, der allerede er er indkommet.“

„Ja, dem har vi nok af, men de er ikke tilfredsstillende. Der er for det første en af Tøsene, der har foreslaaet, at vi skal pynte Klassen med Blomster og grønne Grene for at vise ham vor Glæde og gøre et godt Indtryk paa ham. Men det er ikke godt vel?“

„Jo, det synes jeg i Grunden var en

ganske god Ide,“ indskød Sigurd Lynges. „Og hvad om I saa købte nogle Æbler og Pærer og gav ham dem i Tilgift.“

„Ikke Tale om en Ting,“ raabte Ib. „Man skal være meget varsom med at forkæle d'Hrr. Lærere. Det er et lumsk Folkefærd, skal jeg sige Dem.“

„Saah?“

„Ja, nederdrægtig lumsk —“ saa er der en, der har foreslaaet at vi skal bytte Navne — men den er dog for gammel. En anden en vil smøre Vaseline paa Katederstolen, men det finder jeg er noget Griseri.“

„Ja, fy dal!“ sagde den unge Lærer og tænkte paa sine nye graa Benklæder.

„Kan De ikke komme med en Ide!“

„Jo, jeg foreslaar, at vi først leger en gedigen „Røver og Soldater“ herude i Skoven, — og saa lægger vi Ho'derne i Blød bagefter!“

„Ja, det var en fin Ide! Vil De saa ikke være Røver-Kaptajn?“

„Med største Fornøjelse.“

„Den er overkringebummelingebastisk. Mit Navn er ellers Ib Rørdam!“

„Og mit er — Sigurd Lyngel!“

Ib var ved at segne i Jorden af For-

færdelse. Han greb sin lille Skolekammerat i Haaret af Forskrækkelse og stirrede paa den fremmede med opspilede Øjne.

„Det er da Løgn, hva?“ røg det ud af ham.

„Næh, det er skam sandt nok!“

„Maa jeg saa ikke trykke Deres barkede Næve!“

Ib var altid Situationen voksen.

„Men er det saa ikke det, jeg siger: Lærere er et nederdrægtig lumsk Folkefærd!“

„Saa foreslaar jeg, at vi hæver Mødet sagde Dirigenten,

Det var de alle enige om.

Og saa begyndte en spændende Røverleg.

En Time senere gik Sigurd Lynges ind ad Byporten, fulgt af en begejstret Klynge Piger og Drenges.

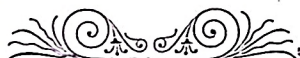
Næste Morgen var „Tøsen's“ Forslag enstemmigt vedtaget.

Da Sigurd Lynges kom ind til fjerde Mellem, var Klassen smykket med hvide Anemoner og nyudsprungne Bøgegrene.

N.C.T. 1920.

Tegninger af N. Chr Jørgensen.

Paa Kamelryg gennem Wahabiternes Land.

Af Barclay Raunkjær.

Bearbejdet ved Klaus Vedel.

(Fortsættelse).

I Udkanten af det grønne opdager man et sort Punkt, omgivet af en hvidgraa Ring — det er Brønom Al-Sáfah, omkring den er Jorden slidt bar af talløse Fodtrin. Kamelerne slinger ned i Dalen og lejr sig om Brønden, mens Hesten graadigt kaster sig over det saftige Græs.

Stemningen er trykket. Der udsættes Vagter og der mumles om „Gûm“ (o: Roverbande). Brønden har lige været besøgt, der er frisk Kamelgødning og varm Baalask, og det har ikke været Nomader eller en Karavane, det ses af Sporene. Der bliver da Travlhed med at fylde Vand af Brønden. Den er 30 Meter dyb og Vandet hejsses op af Araberne med et lille Øseværk, til en monoton Opsang. Kamelerne faar ikke Lov at græsse, men ligger samlede og bundne.

Der er hedt som i en Bagerovn i Dalen. Solen kastes tilbage fra de gule Dalsider. Det vestlige Klippeparti, Abul Kâh's Klippespidser danser i Luftspejlingerne og de smaa Buske paa de fjærne Klipper synes levende.

Da rejser sig en Skikkelse paa en Kam i S. O. Der høres et klagende Raab, der forplanter sig og gentages af andre Vagtposter. Alle styrter til Brønden. Arbejdet standser. Med Rædsel malet i alle Træk styrter Folk rundt for at finde deres Vaaben, hvor de har smidt dem. Vagtposten har opdaget en Flok Ryttere i S. O. De kommer nærmere og viser sig i Horisonten som hoppende Streger, Spændingen i Karavanen er paa Grænsen af Panik. Kamelerne bliver urolige, brøler og svinger de lange Halsé fra Side til Side. Araberne styrter ud for at besætte de nærmeste Højder — for sent! Den første Rytter paa en pragtfuld gul Ridekamel glider vuggende frem over Klippebakken. Da han ser vore Arabere river han sin Aba af Hovedet og svinger den højt mod den blege Himmel.

Fortryllelsen er hævet. Det er 4 Sendebud fra Imânuelsset i Riadh, de skal til Mobarek i Kuwit til Volien i Basrah og til Emiren af Hail. De rider ned til Brønden og stiger af, Kamelerne bindes og Føreren planter sin Lanse i Sandet og sætter sig, mens man flokker sig om de nyankomne. Der udveksles Nyheder, skrives Breve og fortæres Ladinger af Dadler og Kaffe. Efter en Times Hvil rider Sendebudene bort, 2 mod Nordvest til Brønden Hofar og 2 mod Nordøst ad Kurweit til, og snart er de forsvundne. Kort Tid efter bryder saa Karavanen op og fortsætter atter mod S. W. ad Lilfi og Bereidah.

Al-Sáfah — Zilfi — Bereidah.

Mod sydvest, hvor Dalen skraaner jævnt opad, drager de op af Al-Sáfah Dalen og Kl. 3¹⁵ slaar de Lejr i en anden Dal, hvori der hæver sig smaa Klippepartier og hvorfra der er Udsigt ind i en Sidedal. Stemningen er urolig og hele Natten igennem lyder Raabene fra Vagtpost til Vagtpost. Den næste Dag bryder de op Kl. 5¹⁵. Kl. 8 drikker de Kaffe paa en Højderyg, over hvilken de kommer ned i et nyt Dalsystem. 200 Meter horte hæver sig en enlig Klippe med en Stenvarde paa Toppen. Den er rejst over en from Kuweitmand, der er død her paa en Pilgrimsfart til Mekka. Vejen gaar videre med Dalen til venstre over en Række Udløbere fra det nordlige Plateau. Dalen bliver bredere med flad og leret Bund, der efter Regnskyl staar under Vand og ved to-Tiden kommer de op paa Sumân-plateauet ad en lille Wadi, der suøer sig ned i Dalen.

Saa langt Øjet rækker, strækker sig en jævn graagul Stenflade, der er ru og skrumpet og sandslidt. Sumân er fattig paa Planter. Paa de lidt højere Steder er der ganske lave Planter og paa de lidt lavere Flader staar der smaa Buske, bl. a. en Art Robinie, en tornet Busk, der kaldes »Sidr«, og under den Smaaplante. De træffer flere Smaadale og i en saadan slaar de Lejr Kl. 3. Herfra forsvinder nu Neturmanden ud i Ørknen med sin Tribu.

I de to næste Dage fortsætter Karavanen sin Marsch gennem Sumân's Stenørken, afbrudt af de smaa, lave, lidt brede Partier med Sidr og enaarige Planter, og Marschen er stadig afbrudt af Kaffeheil 3—4 Gauge om Dagen. Saa kommer de til en frodigere graagron Lavning, hvor Leret er blandet med Sand og da de

den 2den Dags Aften slaar Lejr — som sædvanlig i en Lavning, for at deres Lejrbaal ikke skal synes for langt — er der omkring Buskene smaa okkergule Sandklitter af 3/4 Meters Højde. Da Kamelerne drives ind i Lejren den Aften, mangler der en. Den tilhører en Beni-Katan Araber, og til langt ud paa Natten ledes der efter den. Ejeren er selv med og i sin Iver smider han sin Karabin et Sted og sit Patronbælte et andet. Saa da de endelig kommer med Dyret, maa de til at lede efter disse Sager, der virkelig langt om længe findes; men næste Dag kommer de først af Sted over 6.

De er nu paa Overgangen, mellem Sumân og Sandørkenen D'hâna. Langt i Syd rager Lgo Netâwa op — en glødende gulrød Klit i det graagrønne Landskab. Herfra — fortæller Sagnet — forbandede en Schejksøn fra Nedjd sit Land, der havde fordrevet ham, fordi han havde giftet sig med en Slavinde. »Sidr« findes her ikke mere, men i enkelte store Lavninger vokser et løvfaldende lifte Træ, Halib el Asschûr, der skal bære velsmagende spiselige Frugter. De kommer igennem saadan en Lavning, der tidligere skal have været beboet, men det er umuligt at finde Levninger, og en Ruin af Natursten uden Blødmiddel, som siges at ligge 2 Timers Ridt mod Nord, kan Raunkjær ikke besøge, fordi ingen vil ledsage ham og det er dumdristigt alene at ride saa langt bort.

Efter et Kaffeheil, Kl. 8, kommer de snart ind i den egentlige Sandørken. Klitterne ligger her i Rækker fra Nordvest til Sydøst og Bæller af saadanne Klitrækker afveksler med flade Lavninger, hvor der ingen Sand er, men hvor Klippegrunden er dækket af et tyndt Lerlag.

Ridtet gaar da denne Dag gennem D'hânas Klitbælte — ialt 4 af forskellig Bredder fra 1 til 5-6 Kilometers Bredde — og mellemiggende Lavninger.

Før Karavanen naar det tredje Bælte, som er det højeste og i hvilket L'ga Mâwa ligger, rider Raunkjær med Abdul Aziz, Ali og deres Adjînu-mand i Forvejen for at bestige en af de høje Klittoppe. Men over Lavningen lader de Kamelerne strække ud alt hvad de kan, med Solen og Vinden lige i Øjnene og naar i Lobet af en Time de høje Klitter. De lader Kamelerne arbejde sig op til Kammen af den første Klitrække, men det gaar tungt op af de stejle Læsider. Her staar de af og tilfods begiver han sig videre afsted, for at bestige den nærmeste høje Klit. Der gror enkelte Tamarix-buske og noget hjelmelignende Græs med indrullede Blade paa de lavere Klitrækker, men ved Foden af de store Klitter hører

al Vegetation op, og de maa tilbage-lægge Størstedelen af Vejen op ad den, kravlende paa alle 4 gennem det dybe gulrøde Sand, der stadig hvislende falder ned omkring dem, efter at Vinden har ført det op over Toppen.

Udsigten deroppefra er pragtfuld. Klitten er vel 50 m over de omgivende Klitter og ca. 80 m over den sandfrie Dal og han kan tælle 7 lignende mod N. W. og 13 mod S. O. Det er lige mod Middagsstunden, Luften dirrer i Heden og gør Billedet usikkert, idet Klitterne snart synes at forsvinde, snart at hænge oppe i Luften, og der høres intet andet end Sandets stadige Hvislen.

Mens man staar deroppe bliver der Liv i Klitterne nedenfor. Det ser ud som Sværme af sorte Prikker, der kommer frem over de nøgne Sandflader og forsvinder i Dalene. De myldrer i Hundredevis over de lave-Ste Overgange og ved visse Vindpust bæres op i Stilheden, en fjern klagede Brøgen. Det er Beni-Abdullah-Redimernes Gedehjorde, der græssende drives gennem D'hána til Sumán.

ske Havbugt og mellem Al-Sáfah og Hafuf. De græsser om Vinteren og saa i Sumán og D'hána, men om Sommeren om Brøndene mellem Wubrah og Hofof.

Efter at være kommen tilbage til Kamelerne drikker de Kaffe og indhenter derpaa Karavanen, der efter at have passeret D'háns sidste Klithætte, fortsættes gennem et Landskab med lavere Klitter og frodigere Buske og slaar Lejr mellem de lave Klitter.

Livet i Karavanen og især i Lejrene bliver mere og mere ubehageligt — skriver Raunkjær — for hver Dag der gaar. Araberne bliver mere fanatiske og umedgørlige jo nærmere de kommer til Nedjd. Lusene myldrer, saa man ikke kan blive fri for dem og Forsyningen bliver bestandig fornyet. Han faar Saar i Ansigtet af Solens Brand, og den Zinksalve han om Aftenen smører dem med, bliver fyldt med Sand af de sparkende Kameler, saa det ikke gør godt, naar man gnider sig med de grove Tæpper. Det er derfor ikke Tale om nogen tryk og rolig Nattesøvn — tværtimod — og det er maaske hel-

dre sig imellem med klynkende Moralske Taler og Sindene kommer i Ro, uden at der sker noget.

Den næste Morgen bryder de op Kl. 3⁴⁵ og drager videre — stadigt mod S. W. over en bølgeformet Busksteppe med eneste Lavninger, de passerer en enkelt Wadi, der bugter sig mod Nord, ned mod Wadi Rummah og tidligt paa Formiddagen nærmer de sig en Brønd, Al-Astowieh. Kamelspejdere rider i Forvejen og op paa alle Høje. Brønden kan ikke ses, men da melder en af Rytterne, at der er fremmede Arabere ved Brønden.

Alle Kamelrytterne samles nu og stormer med vilde Hyl fremad. Kamelerne bliver vilde og løber afsted med skrærende Baghen; de brøler og leer sig, saa Rytterne har svært ved at holde sig fast. Da de naar Brønden er de fremmede forsvundne — flygtende over Hals og Hoved, efterladende en lille Flok Æsler, der tripper forvirrede omkring ved Brønden og vipper med Ørerne. Det er sandsynligvis Tyvekoster, og da de drager videre med fyldte Vandskind, tager de dem med til Lilfi, for muligvis der at finde Ejermændene.

Fra Al-Artawieh Dalen fører Vejen op over en stærkt kuperet Stenørken, der er mere øde end nogen tidligere. Det er skrækeligt. Karavanen arbejder sig frem over den ene Klippekam bag den anden, ud og ind mellem Sten og løse Blokke, ad de mest farbare Veje, medens en tæt sandfyldt Vind blæser dem ind i Ansigtet og Klipperne udstråler en bagende Hede, saa man maa dække sit Ansigt helt med Keffiyeh, idet kun en smal Sprække lades aaben for Øjnene. Kl. 2 slaar de Lejr i en Lavning, hvor der vokser »Sidr« og lave Buske.

Den næste Dag kommer de til flere Lavninger og da de ved 7 Tiden kommer ned i en stor Lavning med frodigt Græs, gør de et langt Ophold med Kaffe og Afskedstagen — en Tredjedel af Karavanen, der skal til Schakrak, forlader dem her for at drage Syd paa og er snart forsvunden, mens de andre fortsætter mod E. W. og kommer ind i en flad leret Slette, hvis højere Dele er buskkledte. Her kommer de igennem S'billeh, buskkledte afbløst Lavninger mellem Klitter og naar en ny Stenørken, der hæver sig jævnt og som de arbejder sig op paa gennem et tørt Bækkeleje og der slaar de Lejr.

Lige for Solnedgangen kommer et Par af Kamelvogterne og melder, at der er noget, der bevæger sig, nede i S'billeh. Raunkjær, der lige skulde til at spise, griber sin Karabin og sin Kikkert og løber op paa den nærmeste Bakkekam. Ganske rigtigt. Snart kan de tælle 13 Kameler. Lej-

D'hána. Høj Flyvesandsklit N.W. for L'ga M'táva. Klitten er set fra N.W.

Da de gaar tilbage til Kamelerne, møder de dem. Et ustandseligt Tog af Geder, langhalede og brune med Hængøren, af og til en lille Flok Fedthalefaar, men af Mennesker kun enkelte, en tilhyllet, barbenet Kvindeskikkelse, et Par pjaltede Børn eller en halvnoget Mand, der driver Dyrene fremad.

Beni-Abdullah er en af de 16 Afdelinger af den store Beduinerstamme Mteir. Drusch hvis Omraade naar fra Awizah til Kuweit. De græsser om Vinteren her i Østarabien i Sumán og D'hána, men om Sommeren trækker de fleste mod N. O. til Kuweits Territorium til Brøndene mellem Wubrah og Djihára, andre mod S. W. til Amizah eller til Egnen om Al-Sáfah.

Sydligere ligger Adjman-Omraadet mellem Djebel Tuwik og den persi-

digt af Hensyn til den personlige Sikkerhed. Men til Gengæld maa han forsøge om Dagen. »Man kan ret hurtigt vænne sig til om ikke at sove trygt, saa dog at blunde ganske godt paa Ryggen af en Kamel, og man vaagner altid i det Øjeblik man er ved at falde ned, saaledes at der bliver Tid til at gribe fat i Sadeln og genvinde Balancen.«

Den Dag bliver der stort Spektakel. Beni Katanmauden skal betale Abdul Aziz, der er Karavanefører, en Afgift, og der mangler tre Rialer. Abdul Aziz bliver rasende og vil til sidst slaar ham ihjel, Araberne bliver vilde og vildere. Man griber Karabinerne og deler sig i to Partier, mens Raunkjær og Ali efter forgæves Mæglingsforsøg indretter sig i en skudsikker Krog bag deres Kasser. Til Slut lægger dog nogle af de æl-

ren bliver til en Hvepserede, hvor Folk løber rundt mellem de rygende Baal og alle Riffelmændene fordeler sig i Række tværs over Dalen.

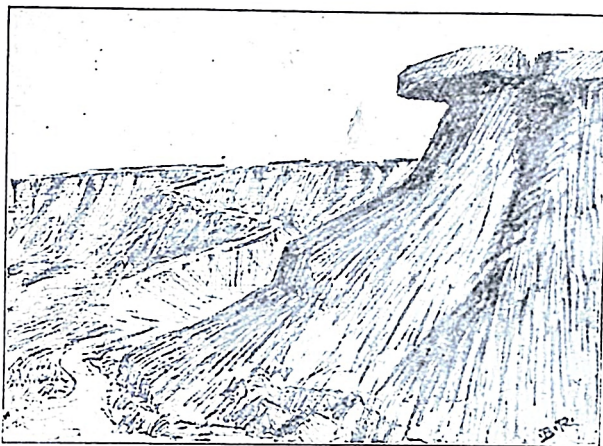
De fremmede kommer nærmere. Raahene dør bort og der kommer en trykkende Stilhed. Hænderne er spændt og alle Karabinerne peger mod det Sted, hvor de fremmede vil komme frem. Belyst af den nedgaaende Sols Straaler, dukker den første Kamel frem, og Rytteren, der ser Karabinerne klare, river sin Aba af Hovedet og svinger den. Det er Fredstegnet og alle gaar ned i Lejren og venter paa de Fremmede, men ingen lægger Vaabnene fra sig. De kommer og lejrer sig i et Hjørne. Baalene tændes og Kaffen kommer over. Det er uhyggelige Gæster. De har ingen Lastkameler og ingen Kvinder med sig. Alle er de bevæbnede og medfører en Flok unge fede Kameler. Det er en af de mest berygtede Røverførere med sine Følgesvende fra Iguen syd for Amizah og de kommer fra et Røvertogt med stjaalne Kameler. Værre er det, at Abdul-Aziz er reden forud til Lilfi for at besøge en af sine Koner, saa vor Karavane er uden Fører.

Længe varer det ikke før der bliver Spektakel. En af Raunkjærs Folk, en Ateiba-Araber, kommer i Klammeri med en af Røverne, der er Neteir-Arabere, om hvilken Stamme der er de bedste Røvere eller om Antallet af nogle Faar, der faa Aar tilhage er røvede et eller andet Sted. Det er selvfølgelig en ren Ubetydelighed, men — som Raunkjær — siger: „— en østarabisk Hjerne har kun et Vredestempo at arbejde i, og det er et fraadende Raseri, der er ens, hvad enten det drejer sig et om Mord, Tyveri af et Faar, en aargammel Stammestrid, Opfattelser af de højeste religiøse Spørgsmaal, for ikke at tale om, hvad en Riæl eller Striden om Ejendomsretten til en suavset Bomuldsskjorte kan afstedkomme.“

Der er ikke gaaet mange Minutter før Slagene hagler ned fra begge Sider. Det er til at le af, men det er ikke ufarligt, og nu kommer Karabinerne frem, og de fejge lusker af, mens Resten bliver mere og mere rasende. Røveranføreren løfter sin Karabin for at skyde en af Raunkjærs Folk, da i det samme en af dennes Kammerater driver ham sin Gevær kolbe i Maven, med en Lyd, som om han slog paa et Trommeskind, og Manden vender Benene i Vejret med et Vrel.

Med et Slag fuldstændig Stilhed.

Røverne slæber af med ham og de 2 Partier forskanser sig. Der er ingen Udsigt til en fredelig Løsning. Raunkjærs Karavane ligger med Karabinerne parat, da endelig Modpartiet giver sig. Anføreren er kommen

*Djebel Tuweik's Vestrand.
Karanevejen fra Kuweit bugter sig fra Hruisch ned i Zilfi-Dalen.*

til sig selv og har tabt Lysten til at slaas. Altsaa gemmer man Vaabnene, samles om Baalene, drikker Kaffe og skændes om hvem der slog først. Raunkjær gnider den jamrende Røveranföres Mave, med det skarpeste han kan flude i sin Medicinkasse. Det svier og han siger, at det gør godt, medens han afvekslende hylér af Smerte, ryger Cigaretter og skændes med sine Omgivelser.

Saa sænker Natten sig og den forløber roligt, men der holdes Vagt med mere Omhu end sædvanligt.

Kl. 5³⁵ næste Morgen følges alle

ad op over Stenørkenen, som hedder Hruisch. Det maa opfattes som den nordligste Udloher af Djebel Tuweik og strækker sig ca. 30 Km. (6 Kameltimer siger de Indfødte) mod Nord og mod Syd til 'Ibu Sa'ud' (Riadh).

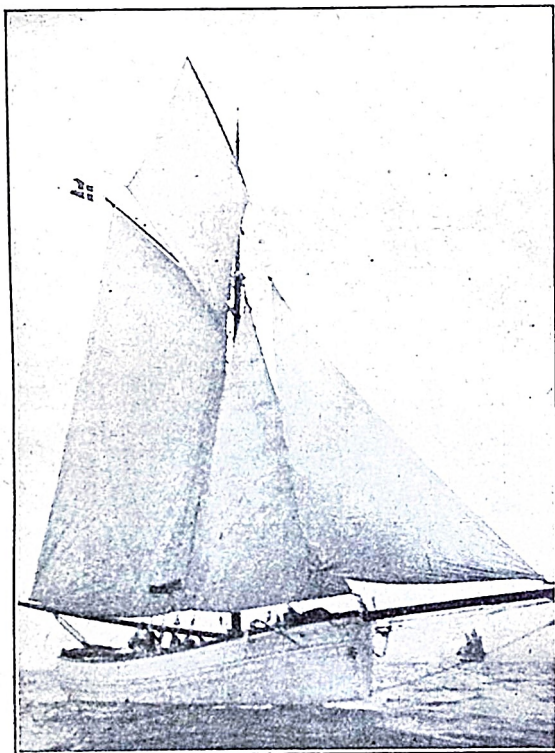
De en netop kommen over en Lavning og kommer kl. 6³⁰ op paa en Bakkekam, da et helt nyt Landskab viser sig, Højsletten falder brat af mod en Dal c. 100 Meter under dem. Dalbunden er Steppe med mørkegrønne Striber og Felter, det er Daddellunde (Fortælltes.)

*Udsigt over Zilfi. I Midten Byens eneste Minaret.
I Baggrunden Djebel Tuweik.*

Søspejdernyt.

Søspejderafdelinger under det danske Spejderkorps findes nu i Stege, Helsingør, Valby, Svendborg, Aalborg og Kolding, foruden København og Skovshoved. Søspejderbogen faas à 3 Kr. indbunden ved Henvendelse til Søspejdernes Kontor, Gernersgade 2, København. Efter den danske Søspejderbogs Anvisninger er der oprettet Søspejderkorps i Kristiania og Stavanger, og der paatænkes til Sommer et stort Besøg af norske Søspejdere i Skovshoved med Genvisit af Skovshoved-Søspejdere i Kristiania. Et lille Repræsen-

tationshold fra Skovshoved var allerede i afvigte Sommer paa Besøg i Kristiania.

Det første Hold fuldt uddannede Søspejdere (svarende til Landspejdernes Ridderspejdere) i Skovshoved udnævntes d. 20. November. Der kræves dertil at have naaet en alsidig og grundig Uddannelse som Sejlsportsmand baade teoretisk og praktisk, kunne Tovværksbehandling, Baadebygningshold, Signalering, Ambulance og Roning, have bestaaet Motorbaadsprøven, Sejlprøven, Navigationsprøven o. s. v. o. s. v.

Det vil være af stor Betydning for Spejderbevægelsen i sin Helhed om Land- og Søspejdere overalt staar i et virkelig kammeratligt Forhold til hinanden, saa der ikke udvikler sig et Modtrækningsforhold, men tvært imod Sammenhold. Man er først og fremmest Spejder, og det maa samle og forene. I Skovshoved staar to Land- og to Søspejdertropper i Kolonne sammen i et fuldkomment Venskab, det giver Tryghed i Forholdet og gør hele Spejderlivet alsidigt og fornøjeligt.

I September hændte det, at en Sejlsportsmand var kæntræt med sin Baad i Øresund og laa og svømmede saa langt fra Land, at det vilde have været ganske umuligt for ham at redde sig ved egen Hjælp. I yderste Øjeblik kom to Søspejdere fra Skovshoved ud med en af Afdelingens Baade og fik ham bjerget.

Der er nu i en Bygning ved Strandvejen, hvor der er Sygeplejestation og ogsaa bor Læge, oprettet en Allarmingsstation, hvor der kan telefoneres til Søspejdere baade Dag og Nat om Hjælp, naar der er Brug derfor, ligegyldigt om det er paa Soen eller i Land.

K. E. Nielsen.

Spejder-Frisøren

bor

Frederiksberg Allé 52

Køb

Søspejder-
Haandbogen.

Frokost i Hillerød-Lejr.

Skovshoved-Spejdernes lille Motorbaad.

1. og 2. Ordrup Trop

der hidtil har haft Lokale i et Klasseværelse paa Skovshoved Kommuneskole, har nu faaet overladt et Kælderrum samme Sted, saaledes at vi faar et rigtigt Tropslokale, vi er for Tiden travlt optaget med at flytte ind. Vi har faaet vor egen Opslagstavle paa Ordrup Gymnasium, og faar stadig flere og flere Spejdere derfra. Patruljerne er gaaet i Gang med deres Vinterarbejde; men vi kan ikke forsaae Støvler — er der ikke en gammel Spejder, der vil lære os det? Vi har haft Tropstur hver fjortende Dag, og foruden en Del frivillige Patruljeturne og Marchture for Vandreskjold, har der været arbejdet ivrigt for Duelighedstegn, men de Sagkyndige er strikse.

I Efteraarsferien assisterede en Patrulje ved Korpsets Førerkursus i Hillerød. Det var en morsom men varm Tur. Spejderne kunde bagefter fortælle om, hvor lifligt det var at vaagne ved Klangen fra Økserne, naar der blev hugget Hul paa Isen (naar man bor i Telt).

Vor første Kolonneøvelse er fastsat til d. 4. Decbr. Søspearerne (1. og 2. Skovshoved Trop) mod Landspejderne (1. og 2. Ordrup Trop), Chancerne diskuteres livligt.

1. Faaborg

har beriget deres Tropskasse med 64 Kr. ved at plukke Brombær og Hyldbær og med 22 Kr. 50 Øre ved at indsamle Kastanjer (90 Pund).

1. Odense Trop

har i enkelte Patruljer drevet Bastflætning og Børstenbinderi.

Støt vore Annoncører!

Poul Holm, Silkegade 11.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

Boldspildragter - Løb- og Svømmedragter - Gymnastikdragter
Bryderdragter.

Spejder-Benklæder, Vindjakker, Stromper, Bælter,
Sandaler billigst hos

Poul Holm, Telefon 3082.

Leverandør til

Københavns Div.

TELTE vandtæt imprægneret
Telt dug

amerikansk Armyduck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

1. Æbeltoft Trop.

Under Henviisning til Artiklen „En Spejderdaad“ andetsteds i Bladet hid-sætter vi her et Billede af de raske Æbeltoft Spejdere.

St. Jørgens Kolonne.

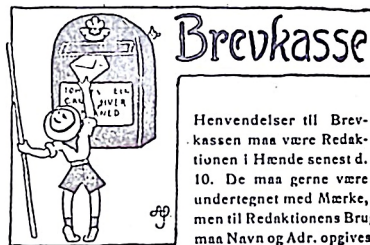
K. A. D.

Kolonnens nye Lokale paa „Andre-asskolen“ har nu snart naaet sin endelige Skikkelse. Det store Rum er blevet delt midt igennem ved en Brædevæg; den forreste Halvdel skal benyttes til Modelokale, medens den anden Halvdel er delt i to Dele, — den ene til Depot, den anden til et mindre Modelokale for Førere.

I samtlige Rum er Centralvarme og Lys.

I dette Lokale samles, udover de reglement. Mødedage, et udvalgt Hold paa 12 Mand, Korporaler og større Spejdere, hver Torsdag Aften til Extraundervisning i Telt- og Meldingstjeneste, Samaritergerning, Signalering, Eksercits- og Kommandoskole. Kortlæsning m. Krigsspil m. m., for at Kolonnen kan have en fast Stab af vellærte Spejdere, blandt hvilke evt. nye Førere vælges.

Denne Førerskole afsluttes med en Eksamination ved Nytaarsparaden.

Henvendelser til Brevkassen maa være Redaktionen i Hænde senest d. 10. De maa gerne være undertegnet med Mærke, men til Redaktionens Brug maa Navn og Adr. opgives.

Til Spejderne.

Det er altid morsomt at høre Nyt fra Venner og Bekendte. Det vil sikkert ogsaa interessere jer alle at høre Nyt fra Troppene Landet over. Rubrikken „Fra Divisionerne“ bør gøres langt fyldigere — men for at det kan ske, maa i selv hjælpe med. Send til Redaktionen (Gunnar Jørgensen, Charlottenlund) Smaameddelelser om det daglige Liv i Troppen, samt gode Fotografier. I det hele taget bør der knyttes et fast Baand mellem Bladet og jer. Vær ikke bange for at sende Artikler, Spørgsmaal, Forslag og hvad I ellers kan hitte paa, herind. De skal være hjertelig velkomne!

Med Hilsen

Red.

Hellerup Division.

I det forløbne Efteraar har Divisionsen hver Lørdag Eftermiddag afholdt Øvelser i Dyrehaven og dens Omegn undertiden med paafølgende Week-end Lejr ved Wesselsminde — Den sidste Lørdag i hver Maaned har Patruljerne foretaget Ture paa egen Haand. I Efteraarsferien deltog hele Divisionen i eu Tur til Sønderjylland, hvor den afholdt Opvisninger i flere Byer. — Rekrut, Iste og Ilden Klasseskolerne samt Patruljeførerskolen har arbejdet regelmæssigt fra 1ste September.

Chr. Andersen, Møbelpolstrer og Dekorator

Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8. Tlf.: Hellerup 334.

Tæppe- og Gardinarbejde udføres. : : Atelier for Møbler og Madratser etc.
On parle francais. Prima Materialer.

Elis Møllerup

Strandvej 159 - Telf. Holrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wulff — Horwitz & Kattentid
A. M. Hirschprung & Sønner m. m.

Fikse og nyttige Julegaver.

Hovedforretningens Priser.

Strandvej 163. ILLUM Telf. Hell. 324. 692.

Hellerup-Spejdernes Barber & Frisør
bor Strandvej 189 — Tlf. Hellerup 879y

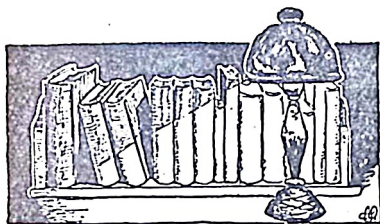
Barbersalonen „Elegant“
er Hellerups første Barbersalon.

Specialitet:

Ansigtsmassage

Hovedmassage

Rationel Behandling mod Haaraffald

Bog anmeldelser.

F. V. FARRER:
Lidt efter Lidt.

En Fortælling fra Roslyn Skole. Oversat af E. Th. Bjørn. (Danske Drenges Forlag).

FARRER's
St. Winifred

har forlængst opnaaet Hæderspladsen paa enhver Drengs Boghylde. „Lidt efter Lidt“, som bærer Shakespeares Ord: „Et er at blive fristet, et andet er at falde!“ som Motto kan trygt stilles ved Siden af. Iøvrigt har Olfert Richard i „Ungdomsliv“ betegnet disse to Bøger, som det smukkeste der endnu er skrevet til Drengene om Drengene.

Erik Williams kommer i Roslyn Skole og møder der gode og daarlige Kammerater, som de findes i enhver Skole, men Erik lader sig snart drive med af de daarlige og kommer lidt efter lidt saa langt ud, at han synes, der kun er det tilbage for ham at flygte fra Skolen. Han stikker til Søs, men om Bord paa Skibet fatter han Beslutningen om at ville hjem for at faa Tilgivelse for alle sine Forseelser.

„Lidt efter Lidt“ vil blive læst med samme Ivrighed som „St. Winifred“ og sikkert opnaa lige saa stor Udbredelse; men den er ogsaa et virkeligt Standardværk inden for den Gren af Ungdomslitteratur, der behandler Skoleaarenes Sorger og Glæder. B.

JENS BJERRE:
Svend Aage.

(Nyt Nordisk Forlag).

Historien om en stor Dreng, som bliver ked af Skolen og stikker af hjemmefra, er fortalt mange Gange i vor Drengelitteratur — sidst og sikkert bedst af TORRY GREDDSTED i „Eventyrblod“ — men naar det er en virkelig Drengsbogsforfatter som JENS BJERRE, der faar fat i Emnet, skal han nok faa noget nyt og interessant ud af det. Med Spænding følger man Svend Aage paa hans Flugt fra Danmark og under hans mange eventyrlige Oplevelser i det fremmede. Sproget i Bogen er let og kvikt, og Omslagstegningen fiks. G. J.

Karl Mays Romaner.

(Nyt Nordisk Forlag).

Det er en god Ide, Nyt Nordisk Forlag har faaet med at udsende Karl Mays verdensberømte Romaner i ny dansk Oversættelse. Rige paa Spænding og Eventyr som de er, vil de være sikre paa at blive grebet med Begærlighed og slugt af alle raske Drengene. G. J.

AUDRIN HJERMANN:

Ola.

(Aschehaug & Co.).

En frisk og fornøjelig Skildring af en lille norsk Gut, der vil frem for ved sit Arbejde at hjælpe sine fattige Forældre.

ROGER NIELSEN:

Buffalo Bill.

(Aschehaug & Co.)

„Buffalo Bill“ handler om den berømte Helt og Indianerspejder, der afgiver et udmærket Emne, som selv sagt vil interessere enhver rask Dreng.

K. E. NIELSEN.

Haandbog for danske Søspejdere.

Hermed har Søspejderne faaet deres Haandbog. Den er skrevet af en Præst og ingen af os der kender ham vil undre sig derover, vi vil tværtimod glæde os over at det er ham, fordi vi ved at han har gjort Søspejderarbejdet til en Del af sin egen Gerning. Vi vil ogsaa deri se noget ganske naturligt

thi har ikke alt vort Spejderarbejde sit egentlige Maal udover Korps og Færdigheder, Skole og Dygtighed i det at blive gode Drengene, der vil det rette og sanddru Mennesker, der giver Gud, hvad Guds er, og Kejseren hvad Kejserens er. Der er mange, der ynder, naar de læser en Bog, at springe fra Titelbladet til Bogens sidste Sider for at se, hvorledes den ender. Det er maaske ikke saa galt i al Almindelighed, og i dette Tilfælde er det at anbefale, thi der findes noget af det bedste i Bogen. Det der i inderste Mening er Arbejdets Program. Du vil finde det i „Skansevagten“ og i Afsnittet om „sjællig Sundhed“. Maaske du vil finde, af Slutningsordene at „Søspejderaarene er just de Aar, hvor Karakteren dannes for Livet og skaber sig sit første selvstændige Indhold; derfor maa de i det hele taget saa meget som muligt bliver en Skansevagt“, mere er skrevet for dine Førere og dine Forældre, du vil vist i dem ogsaa finde noget for dig selv, naar du tænker rigtig efter og sikkert vil du finde det i det andet Afsnit, jeg nævnte. Det har Bud til dig — ogsaa du der er Land-spejder — godt og alvorligt og glædeligt Bud til dig. Men har du læst dette, saa fordyb dig trostigt i Resten, der giver fyldig og fyldestgørende og klar Besked om hvad du skal kunne og hvordan du skal gøre det. Blot vi havde en fuldstændig Bog for alle Spejdere, skreven og gennemtænkt ligesaa klart som denne og lige saa godt lagt tilrette for Spejderne selv uden at forfalde til Skolebogsstil og Lektie lærdom og som gør Fyldest paa alle Omraader, saa var vi vel hjulpe. Thi denne Bog er som den bør være og fylder sin Plads. Klavs Vedel.

Enhver Spejder kan ikke

ønske sig en bedre Julegave end

Ulvebogen

af Sir Robert Baden-Powel.

Dansk Udgave ved C. Lembeke.

Pris 6 Kroner.

Faas i Bogladerne og i Roms Hus,
Vestergade 8, København.

Den ny Spejdersangbog ved

Aage Jørgensen.

Overalt hvor Spejdere samles, bør der lyde Sang! Ungdom og Sang hører nu engang sammen! Men alt for ofte glemmes de gode, sunde Sange — baade gamle og nye — for de letkøbte Viser. Køb den nye Udgave af Spejdersangbogen — og brug den! I den vil I finde et smukt Udvalg af Sange, som det er værd at eje.

„Chr. Eriksens Børnebøger“ har udsendt en ny Serie paa 12 Bind. Vi skal maaske i et senere Nr. komme tilbage til dem — her blot nævne dem, for at I kan naa at faa dem med paa Juleønskesedlen: HOWARD RYLE: ROBIN HOOD. CLARK RUSSEL: PAA DET VILDENE HAV. FREDERIK KITTELSEN: DE TRE VENNER. ANNA ERSLEV: RAVDYKKEREN. PEDERSEN-SJEJERSBO: DEN UNGE FRIBYTTER. AXEL HOLM: TABU-OEN. HELENE HØRLYCK: BØRNE PAA BIRKELY. ANDERS J. ERIKSHOLM: BARKEN ALEXANDRAS REJSE og endelig de gammelkendte: ONKEL TOMS HYTTE, JORDEN RUNDT —, STYRMAND FLINK, og ROBINSON KRUSO.

Samme Forlag har som sædvanlig udsendt en Del smukke og interessante Julehæfter — blandt hvilke „BØRNEENS JULEGAVE“ absolut bærer Prisen.

Paa Aschehaug er udkommet: OTER-PATRULJEN og EINAR SPANG: GULD OG GLIMMER.

SVEN FLEURON:

Killingerne.

(Gyldendal).

Enhver Spejder interesserer sig for Dyr — og holder af dem. Hvilken Dreng har ikke haft et Hold hvide Mus et Par prægtige Kanariefugl, som de passede med om Kærlighed? Og enhver Spejder er et ægte Naturbarn. Derfor er Sven Fleuron sikker paa ved sine Dyrefortællinger at vinde ind i mange danske Drengenhjerner. Ingen nulevende Forfatter evner som han at afmale vor herlige Natur og det brogede Dyreliv,

som leves i Mark og Skov og Mose — upaaagtet af den, der gaar blind og dosig gennem Livet — men elsket af den, der med aabne Sanser søger at indtage alt, hvad der har med Livet og Naturen at gøre. Som Fleurons andre Bøger er ogsaa „Killingerne“ — Familie-Kroniken om den prægtige Graamis og hendes smaa kaade Børn — fuld af Liv og Spænding! G. J.

BERTHA HOLST:

„Blindebuk“.

(Gyldendal).

Læs den kun, Dreng og Piger! I vil gennem Bogen lære en Dreng at kende, som I vil holde af. Gert er en Kernegut! Sund og glad — parat til Narrestreger i Skolen — den første overalt!

Men hvor er han ogsaa god, alvorlig og ridderlig i alle sine Tanker!

Onkel Steffen, som ikke bryder sig om ham, er haard og kold. Gert bor hos ham sammen med sin lille Kusine Aase, da han har mistet sine Forældre.

Somme Tider sniger han sig bort for at græde i Smug over, at Onklen ikke elsker ham. Men det aner ingen.

Aase elsker Gert, den store Fætter, som hjælper hende med alt og aldrig siger nej.

Saa pludselig — lige med et slaar Ulykken ned over ham — og naar i læser det, ved jeg, at I alle vil sørge med den stakkels, ellers saa glade Gert.

Hvad der sker skal I selv læse — men til sidst vil I lukke Bogen og sige: „Det var en Dreng, der ville noget — hvor var han en kæk Fyr!“

K. J.

BERNT LIE.

Sorte Ørn.

(Aschehaug & Co.).

Det er ikke altid nemt at faa Rede paa den myldrende Mængde af Drengbøger, der hvert Efteraar ser Dagens Lys herhjemme, og ofte kan det falde Forældrene svært at finde netop de Bøger frem, som ikke blot falder bedst i de unge Læseres Smag, men samtidig giver dem et vist Udbytte.

Jeg vil gerne have Lov med disse Linjer at henlede Opmærksomheden paa Bernt Lie's ypperlige Bog, Sorte Ørn, der er udsendt i dansk Oversættelse ved Axel Viehl. Der er næppe nogen skandinavisk Forfatter, der forstaar at skrive Drengbøger som Bernt Lie! Hvad enten han skildrer Drengenes Fritidssysler, deres bloddryppende Indianerlege eller deres Skoleoplevelser, træffer han dem netop lige paa Korret. De bliver ikke uvirkelige Glansbilleder eller fantastiske Romanhelte, men sunde, livsglade Fyre, der ejer Drengens ukuelige Gaa-paa-Trang og friske Syn paa Livet. Men deres Barskhed er aldrig raa, deres Unoder aldrig bølgede. Og bag deres gode Humor og sprudlende Livsglæde føler man Hjerterne banke. Fint og nænsomt forstaar han at skildre det rige, stemningsbevægede indre Liv, som enhver Dreng ejer — men som alt for ofte glemmes i de raske Drengbøger. En Dreng er mere end en kaad Hundehvalp — han er et Menneske. Det har Bernt Lie set, skarpt og fint, og han har evnet at skildre det naturligt og utvungent, fri for al Sødladenhed.

Engelske Spejderbøger.

Vor Frue Boglade.

Telef. 9612. Nørregade 13. Telef. 9612.

Abonnement

6 Kr. pr. Aar, Enkelt No. 50 Øre.

Abonnement kan tegnes saavel for et Kvartal som halv- el. helaarlig paa ethvert Postkontor saavel i Ind- som Udland.

Udgivet af „Det danske Spejderkorps“.

Redig. af GUNN. JØRGENSEN, Ordrup, Jagtvej 57, Charlottenlund.

Hoved-Ekspeditionens Adr.: Box 75, Viborg.

Prmlt. SOMMER RASMUSSEN.

Ekspedition for Boghandlere:

Stein Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 263, København. - Telefon Central 12240.

Annoncering

Pris pr. 1/4 Side 100 Kr., 1/2 Side 50 Kr., 3/4 Side 25 Kr., 1/8 Side 12 1/2 Kr. For mindre Annoncer 20 Øre pr. m/m, Rabat for 12 Gange 10 %.

Afdeling for København og Gørre Charlottenlundvej 5, Hellerup. Tlf. Hellerup 7335. Jysk Afdeling, Box 75, Viborg.

LOMMEBOG FOR SKOLEELEVER

Pris indb. 2 Kr. 75 Øre

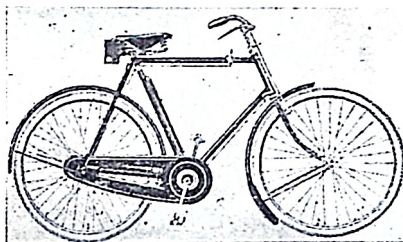
Indeholder en Mængde nyttigt Stof, som
enhver af dette Blads Læsere har Brug
for - - - Husk derfor at sætte den paa
: : : : : Ønskeseddelen : : : : :

Englands fineste
Cykle

Humber

fabrikeret af
Humber Ltd Bee-
ston og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.
— Dronningen af England.
— Kongen af Norge.
— Dronningen af Norge.
— Kongen af Italien.

Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Kongen af Spanien.
— Shahan af Persien.
— Sultanen af Marocco
— Emiren af Afghanistan.

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8—10. — KØBENHAVN — Telefon 9832

Enhver Spejder

bør gøre sit Juleindkøb af

Bøger - Papir - Musik

Danske Drenges Boghandel

ved Georg Andersen

Skindergade 40.

København K.

Telefon 13,235.

Største Lager af Spejderlitteratur, saavel udenlandsk som dansk.

Største Udvalg i Dregebøger og Ungpigebøger.

Nyheder:

F. W. Faur: Lidt efter Lidt. Pris Kr. 5,00. — Denne Bog der fortæller om Livet
i en engelsk Kostskole, bør kendes og ejes af enhver. □□□□□□□□

Gunnar Jørgensen: 3X12 og andre Fortællinger. Pris Kr. 3,50. — Fortællin-
ger af Forfatteren til „Flemming“ m. m. □□□□□□□□□□□□□□□□

Alt forsendes omgaaende og portofrit.

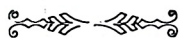
Forlang Bogkatalog

Julebøger — Julehæfter — Julekort — Æskepost.

Spejderens bedste Julegave

er et Par af

Hectors berømte Fedtlæders Støvler

Disse Støvler, som findes i alle Størrelser til Pige- og Drengespejdere, er forarbejdet af ægte Chromlæder med og uden Lakkrave, i den brede Spejderfaçons. Støvlerne er forsynede med svære Dobbelt-Saaler, taaler al Slags Vejr og sælges for

28¹/₂ Kr.

Størrelse Nr. 28. — Andre Numre til Priser i Forhold hertil.

HECTOR

Europas største Fodtøjsmagasin.

16, Frederiksberggade 16 — København.